

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

СЕРЕДА
9 червня
2004 року

№ 104 (3354)

Крило реактивному Ану!

На АНТК ім. О. К. Антонова тривають роботи із встановлення крила на перший Ан-148

Антоновці стикують консольні частини крила з центропланом, якого вже встановлено на фюзеляжі літака. Проводять також відпрацювання численних систем Ан-148, зокрема, системи електропостачання літака й іншого бортового обладнання.

Консольні частини крила першого льотного екземпляра регіонального реактивного пасажирського літака Ан-148 доставлено з Харкова до Києва на борту важкого транспортного літака Ан-22 «Антей». Складання крила виконано на Харківському державному авіаційному виробничому підприємстві (ХДАВП). Харківські літакобудівники закінчили всі складальні роботи і монтаж систем усередині кесонів, герметизацію паливних баків і перевірку їх на герметичність.

Всі елементи механізації крила, а також пілони для навішування маршових двигунів виготовлено Воронезьким акціонерним літакобудівним товариством (ВАЛТ) і буде передано на АНТК ім. О. К. Антонова для монтажу на крило.

Злагоджена робота АНТК ім. О. К. Антонова, ВАЛТ, ХДАВП, КиДАЗ «Авіант» та інших підприємств, що беруть участь у будівництві головної партії Ан-148, забезпечує розвиток програми відповідно до намічених планів.

Прес-служба АНТК ім. О. К. Антонова.

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Натщесерце не придумаєш ідеї і не реалізуєш жодного проекту

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Ранкове засідання 8 червня

Виїзд українських фахівців за кордон, відставання у галузі технологій, неповноцінне функціонування технопарків стали результатом мізерного фінансування науки та освіти з держбюджету. Про це йшлося на Дні уряду «Про дотримання законодавства щодо розвитку науково-технічного потенціалу та інноваційної діяльності в Україні». Так, за інформацією Міністра освіти і науки Василя Кременя, торік за кордон виїхали 13 докторів та 79 кандидатів наук. Звісно, вихід є — збільшити зарплату та поліпшити оснащення науково-дослідницької бази НАНУ та вузів. Але де взяти гроші?

Міністр повідомив, що уряд ініціюватиме наступного року продовження дії мораторію із запровадження оподаткування та митного регулювання в інноваційній діяльності. Він попросив депутатів підтримати президентську ініціативу та спрямувати з державного бюджету наступного року не менш як 10 відсотків коштів, отриманих від приватизації держмайна, на фінансову підтримку інноваційної діяльності підприємств, які мають стратегічне значення для економіки й безпеки держави.

(Закінчення на 2-й стор.).

УРОЖАЙ-2004

У Мінагрополітики оголошено війну польовим бідам

Знаряддям мають стати засоби захисту рослин — до активізації їх закупівель господарствами у відомстві і закликають. Якщо вірити міністру Вікторові Слауті, на це в нинішньому році надано 3 мільйони гривень з держбюджету і централізовано вже закуплено засоби захисту рослин. У МінАП сподіваються кинути на боротьбу з урожайними бідами і гроші з регіональних бюджетів.

На навколохлібних просторах розгорнуто ще одну битву: у пожежному порядку, але поки що безуспішно, гасять цінову кризу на «горючку» з дефіцитом її в господарствах, що випливає звідси. У міністерстві й надалі звинувачують у ситуації на українському ринку нафтопродуктів «лиху долю»: і Росія мито запровадила, і у світі непорядок, та ще й українські переробники затіяли ремонт. На думку голови Комітету ВР із питань аграрної політики і земельних відносин Івана Томича, подорожчання пального в період жнив і осінньо-польових робіт коштуватиме українським аграрникам надто дорого. Різниця цін на пальне потягне за собою 2 мільярди гривень додаткових витрат для агроформувань. А за підсумками року в такому разі можна очікувати 1,5—2,5 млрд. грн. збитків у сільському господарстві, **передає наш власний корреспондент Галина КВІТКА.**

Коротко про важливе

Учора

■ В УНІАН відбулася прес-конференція «Як вітчизняним виробникам комп'ютерів удається витісняти з українського ринку західні бренди?»

Сьогодні

■ У Києво-Могилянській академії заплановано перші публічні читання нового роману Сергія Жадана.

Завтра

■ Комітет ВР з питань промислової політики та підприємництва обговорить підсумки виконання Національної програми сприяння розвитку малого підприємництва.

У НОМЕР

Гірше не буде

Погіршення кон'юнктури ринку металу, зафіксоване в другому кварталі цього року, — явище тимчасове, вважає голова виконавчої ради виробників та експортерів чорних металів СНД Сергій Петрика. Таку заяву він зробив під час зборів ради, що відбулися на металургійному комбінаті «Азовсталь» (Маріуполь). Їх учасниками стали керівники провідних металургійних підприємств України, Росії, Білорусі, Молдови.

На думку голови виконавчої ради, на кон'юнктуру ринку вплинули сезонний чинник, падіння цін на брухт і чавун. «Через місяць—два ситуація стабілізується», — запевнив С. Петрика. За його словами, сьогодні практично всі металурги СНД працюють на тих самих ринках і ситуація в світі однаково відчутно впливає на виробників. Тому, хоча країни СНД і не є найсильнішими гравцями на цьому ринку (порівняно зі Сполученими Штатами, Японією, ЄС), у Маріуполі учасники зборів робили прогнози і намагалися узгодити спільні дії, **передає наш власний кореспондент Ліна КУЩ.**

Про хороше і то по секрету

Із третього червня пасажирський поїзд Ковель—Київ—Суми знову заходить у Луцьк. Це результат акції протесту, яку провела біля залізничного вокзалу обласного центру Волині громадськість міста, обурившись рішенням «Укрзалізниці», котра три роки тому спростила маршрути сформованих у Ковелі поїздів, пустивши їх на Київ, Москву, Одесу, Сімферополь в обхід Луцька. Про це «ГУ» писав 18 травня. І ось зроблено нібито хорошу справу. Однак і тут залізничники виявили неповагу до пасажирів обласного центру, завчасно не попередивши їх про новину через засоби масової інформації. Можливо, бояться, що перший успіх учасників мітингу протесту стимулюватиме потенційних пасажирів до подальших рішучих дій. Адже інші поїзди ще обминають Луцьк, **інформує наш власний кореспондент Микола ЯКИМЕНКО.**

Розводитимуть фазанів

У Малуському лісництві Березнівського держлісгоспу взялися за розведення фазанів для поліських лісів. У місцевому інкубаторі вже заклали основу для потомства цих крилатих красенів.

Березнівські лісівники торік перші в області запровадили утримання диких кабанів у вольєрах, де намагаються впроваджувати елементи селекції. А щоб мати, чим підгодовувати дичину, заклали відповідну кормову базу, основа якої — плантації топінамбура, кукурудзи, вівса, **передає наш власний кореспондент Олександра ЮРКОВА.**

БЛІЦОПИТУВАННЯ — УЖГОРОД

Як почуваєтеся після подорожчання бензину?

Василь Молнар, приватний міжнародний перевізник:

— Перед дальнім рейсом заправляю повен бак, щоб вистачило на дорогу назад. Бо в наших сусідів — словаків та угорців — літр пального коштує і тепер удвічі більше.

Михайло Попп, власник міні-пекарні:

— Неминуче зростуть ціни і на хліб. Адже треба привезти до пекарні борошно, дріжджі, а в торговельну мережу доставити хлібобулочні вироби.

Василь Мельник, пенсіонер:

— Попри запевняння влади про стабілізацію цін вартість пального «стрибнула» майже на гривню за літр, а тепер знизилися аж на... копійку. Такі «стабілізації» мені доводилося переживати вже не раз.

Розпитував Іван ГУДЗОВАТИЙ.

Мал. Олександра МОНАСТИРСЬКОГО.

ЦІНИ

Не гальмуй, таксисте, не гальмуй!

На чверть зросла вартість проїзду в одеських таксі. Тепер за кожен кілометр пасажир має викласти в середньому 1,5—1,7 гривні. Щоб дістатися, приміром, з житлового масиву Таїрова до центру міста, потрібно близько 20 гривень, а з масиву Котовського — удвічі більше. Тож охочих проїхатися «з вітерцем» помітно поменшало. Автомобілісти стверджують: ціни стрибнули вгору через подорожчання пального, адже його вартість становить 30—35 відсотків у загальних експлуатаційних витратах таксопарків.

Георгій ВОРОТНЮК.

Беруть більше

Виконком Миколаївської міської ради затвердив нові розміри оплати за проїзд у маршрутних таксі. У середньому ціни за проїзд піднялися на 30—60 відсотків. Тепер у «таксобусах», довжина маршруту яких до 10 км, беруть 60 копійок (раніше 40 і 50), від 10 до 20 км — вартість проїзду становить 80 копійок (раніше 50 і 60 копійок), а понад 20 км — треба викласти одну гривню. Рішення прийнято у зв'язку з численними пропозиціями підприємств-перевізників про перегляд тарифів після подорожчання пально-мастильних матеріалів.

А водночас за самовільне підвищення ціни за проїзд у маршрутному автобусі в Миколаєві звільнено водія підприємства «Авто-Віола плюс».

Олена ІВАШКО.

ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

Ідеї парламентаризму і демократії

Майже у всіх школах Жмеринського і Мурованокуриловецького районів Вінниччини отримуватимуть у другому півріччі ц. р. газету «Голос України». Видання Верховної Ради надходитиме також до сільських бібліотек названих районів. Читатимуть наш часопис ветерани і кращі виробничики у виборчому окрузі народного депутата України від Вінниччини Володимира Майстришина: за виділені ним кошти передплачено сто примірників «Голосу України».

На думку Володимира Яковича, популяризація газети ВР є обов'язком кожного народного обранця — від сільської ради до Верховної. Адже це один із способів пропаганди серед виборців ідей парламентаризму та демократії. Володимир Якович пообіцяв ініціювати акцію під назвою «Голос України» — кожному депутатові».

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

ПЕРЕДПЛАТА

У «Голосі» про все — вголос!

Любі друзі!
Передплачуйте «Голос».
3 гривні 30 копійок на місяць — і газета надходитиме п'ять разів на тиждень.
Передплата на півроку — 19 гривень 80 копійок.

Увага!

2 гривні на місяць!

Це наш подарунок для індивідуальних передплатників, котрі хочуть одержувати газету тричі на тиждень:
вівторок — з рубрикою «Держава і право»;
четвер — з телепрограмою і «Сім'єю»;
п'ятниця — з «Освітою», «Поштою і «5 + 2».
Тож на півроку така передплата коштує лише 12 гривень. Тут ураховано вартість доставки газети і приймання передплати та інших послуг «Укрпошти».

І ні копійки більше!

Не гаймо часу! Мерщій на пошту чи до листоноші!
А копію квитанції надсилайте в «Голос» — на розіграш подарунків газети.

Читаймо «Голос» разом!

Увага!

Завершити передплату періодичних видань на друге півріччя в сільській місцевості не раніше 10 червня, а в обласних центрах не раніше 15 червня — таке розпорядження надійшло у відділення зв'язку з «Укрпошти».

Здається, м'яке формулювання «не раніше» не означатиме, що сільські передплатники одержать відкоша, наприклад, 11 червня. Однак, мабуть, не треба покладатися на добрий настрій зв'язківців: краще оформити стосунки з «Голосом України» принаймні сьогодні-завтра. І ви одержуватимете «Голос» уже з 1 липня. Не баріться!

Тривалість альтернативної служби буде в півтора разу більше від строкової служби в армії

Натщесерце не придумаєш ідеї і не реалізуєш жодного проекту

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Ранкове засідання 8 червня

(Початок на 1-й стор.).

А на переконання заступника голови профільного комітету Ігоря Юхновського, ми самі заганяємо себе «у становище бідної держави». Для виходу з такої ситуації, зазначив народний депутат, потрібно звільнити від оподаткування витрати на науку та інноваційний розвиток хоча б на десять років.

Насамперед треба збільшити кількість технопарків, заявив голова Північно-східного наукового центру академік НАН Володимир Семиноженко. Нині в Україні діють 15 технопарків (для порівняння: у Польщі — 700, а в Чехії — 800). Досі, за його словами, немає жодного закону про венчурне фінансування, яке є основою інноваційного розвитку держави.

Президент НАНУ Борис Патон також наголошував на необхідності запровадження нових ідей у виробництво, а відтак і фінансування фундаментальних наук. Окрім того, казав академік, маємо якнайшвидше збільшити обсяги державних видатків на фундаментальні дослідження. Потребує належного забезпечення наука і на регіональному рівні. З огляду на це, переконаний президент НАНУ, потрібно запровадити в місцевих бюджетах відповідні статті видатків. До того ж слід удосконалювати діяльність технопарків і законодавство в галузі створення, використання та охорони інтелектуальної власності. Наука й освіта, додав Борис Євгенович, без яких неможлива жодна інновація, мають бути найвищими пріоритетами державної політики всіх гілок влади.

Проте, переконував Голова Рахункової палати Валентин Симоненко, йдеться не так про недостатнє фінансування (на науку щороку виділяється 1,7 відсотка ВВП), як про систему розподілу бюджетних коштів. Головне, на його думку, треба визначити: чи готова наука за її нинішньої структури організації й управління до продукування інновацій?

Олена ГОРБУНОВА.

ФОТОФАКТ

Виповнилося 60 років найбільшому морському навчальному закладу країни — Одеській національній морській академії. Курсанти академії у святковому строю (на знімку) **відзначили ювілей вузу.**

Фото Олександра СЕРОГО (Укрінформ).

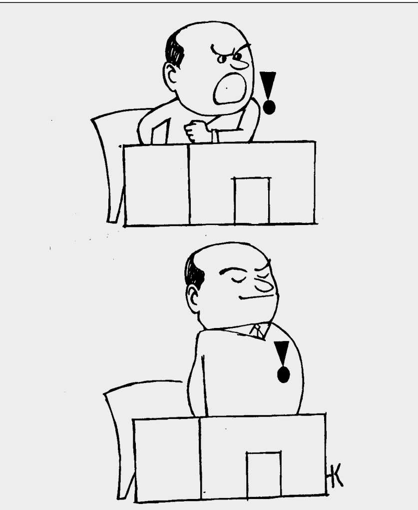
Безквартирна армія може стати небезпечною

У КОМІТЕТАХ ВР

У Комітеті Верховної Ради України з питань національної безпеки та оборони відбулися слухання з питань житлового забезпечення військовослужбовців та ветеранів військової служби.

Забезпечення житлом — одна з найболючіших соціальних проблем у вітчизняних Збройних Силах, яка ще більше загострилася з проведенням військової реформи. Нині в черзі на квартиру перебувають більш як 46 тисяч військовослужбовців, 11 тисяч із яких очікують на власне помешкання понад 10 років. Ще майже 19 тисяч — безквартирні ветерани військової служби. Як зазначали учасники комітетських слухань, схвалена Указом Президента 1999 року Комплексна програма забезпечення житлом військовослужбовців та членів їх сімей не виконується. Якщо згідно з програмою за сім років, до 2006-го, в Україні мали побудувати чи придбати 54,9 тисячі квартир, то за чотири роки було здано лише 15,1 тисячі квартир, тобто трохи більш як половину від передбаченого на папері.

Проте коріння цих бід не лише в недостатньому бюджетному фінансуванні. У рекомендаціях учасників комітетських слухань зазначається, що нерідко гроші з держказни виділялися, однак до військових не доходили або використовувалися неефективно. А житло, збудоване за рахунок державних субвенцій, надавалося не тим, для кого воно призначалося. Проведений парламентським комітетом аналіз звернень звільнених військовослужбовців свідчить про незадовільне розв'язання житлової проблеми, особливо в Київській, Вінницькій, Чернігівській та Хмельницькій областях, Черкасах, Житомирі, Харкові, Києві та в інших містах.

Мал. Миколи КАПУСТИ.

Одним із шляхів поліпшення цієї ситуації, на думку народних депутатів, може стати запровадження кредитно-іпотечної системи будівництва житла для військовослужбовців. І тут корисний російський досвід. «Треба виробити такий механізм: офіцера забезпечують службовим житлом, потім на його особистий рахунок перераховують кошти, щоб через певний час він міг отримати суму (за середньою вартістю) для придбання житла, — вважає голова комітету Георгій Крючков. — Водночас необхідно набагато ефективніше виконувати ті завдання, які передбачено державною програмою, спрямувати кошти передусім на завершення будівництва житлових будинків за схваленими планами силами будівельних організацій Міноборони, ширше практикувати придбання житла на вторинному ринку, активно попрацювати над реалізацією надлишкового військового майна в обмін на житло».

Юліана ШЕВЧУК.

Порушення на результати не вплинули

У ЦЕНТРВИБОРЧКОМІ

Центральна виборча комісія відмовила в задоволенні скарги екс-кандидата в народні депутати України Володимира Рондіна щодо визнання результатів виборів по округу №136 в Одесі недійсними. Про це «ГУ» повідомила прес-секретар голови ЦВК Зоя Казанжи. Центрвиборчком вважає, що порушення в день голосування, 30 травня, справді були, проте вони не могли значно вплинути на результати. (На проміжних виборах найбільше голосів здобув депутат міської ради Одеси Антон Кіссе).

За словами прес-секретаря, робоча група досить детально й об'єктивно вивчала 150(!) сторінок скарги і працювала в два етапи: 4 червня почали розглядати документи, а 7 — вже оприлюднили висновки. До цього, 2 червня, скаргу екс-кандидата не задовольнила й окружна виборча комісія.

Серед порушень, про які йшлося у скарзі, — внесення 30 травня у списки виборців громадян за їхньою заявою, а не за рішенням суду. Водночас В. Рондін зазначає, що деякі одесити так і не скористалися своїм правом на волевиявлення.

Вл. інф.

Формально купили, неформально заробили

На торгах Донецької фондової біржі продали останні 23,86 відсотка акцій ВАТ «Алчевський металургійний комбінат»

ФАКТ І КОМЕНТАР

Через значну заборгованість комбінату попередні спроби держави реалізувати цей пакет не давали результату. І ось нарешті металевий лот за 5,5 мільйона гривень придбала одна компанія, що спеціалізується на торгівлі цінними паперами. Що, зрештою, так і станеться, мало хто сумнівався. Шалений попит на українську сталь на світовому ринку, який спостерігався упродовж перших чотирьох місяців року, зробив дуже спокусливою алчевську фішку. І швидше за все, тепер її пропонуватимуть стратегічному інвесторові — корпорації «Індустріальний союз Донбасу» (ІСД). Це вже побіжно підтвердив і його директор з корпоративних прав та інвестування Олександр Пилипенко. «Поки що вони намагаються з нами поторгуватися», — повідомив він.

Нагадаю, «ІСД» належить 32,12 відсотка акцій, 42 відсотки належить нерезидентам, проте всі права на управління цими активами на довгостроковій основі закріплено за «ІСД». Через це останній пакет для корпорації — чиста формальність. До того ж, нагадує Олександр Пилипенко, у лютому знову порушено справу про банкрутство меткомбінату, нині тут триває санація. Отже, лише після її завершення можна буде з'ясувати, які активи кому належать.

Саме через нестабільне становище підприємства у 90-ті роки, до якого призвели неефективна фінансова та збутова політика, бартерні розрахунки, вимивання оборотного капіталу, Фонду держмайна тривалий час не вдавалося реалізувати 25-відсотковий пакет акцій комбінату. Ситуація змінилася навесні 2002-го, коли після зміни частини акціонерів і дроблення акціонерного капіталу «ІСД» досягло довгострокових домовленостей з власниками щодо проведення узгодженої політики. Корпорація одержала згоду більшості представників ради кредиторів і оформила право представляти їхні інтереси. Тим часом комбінат продовжував занурюватися в борги. Проте вже у вересні 2003 року «ІСД» спільно з Duferco розпочав модернізацію комбінату, підписавши угоду про реконструкцію і поставку обладнання з австрійською компанією. Інвестувати у підприємство, яке перебуває на стадії санації, річ ризикована. Тому для цієї мети «ІСД» та Duferco створили спільне підприємство на паритетних засадах. Як стверджує голова правління «ІСД» Сергій Тарута, у процесі модернізації комбінату виробництво буде переорієнтовано на ринки Європи і США.

Сергій ВЛАД.

Скандали були, є і будуть невід'ємною складовою збройного бізнесу

Інцидент із затриманням 2 червня у стамбульському порту українського вантажу, відправником якого був «Укроборонсервіс», а отримувачем — Міноборони Єгипту, ще не вичерпано. МЗС України хоче домогтися від турецької сторони пояснень. Генеральний директор «Укрспецекспорту» Валерій Шмаров вважає інцидент або простою плутаниною, або спланованою провокацією.

Такі скандали шкодять іміджу країни та її економічним інтересам. Утім, вони супроводжуватимуть збройний бізнес завжди. На думку експерта Центру досліджень армії, конверсії і роззброєння Сергія Згурця, причина полягає в тому, що експорт зброї ніколи не буде стовідсотково прозорим і завжди супроводжуватиметься протидією конкурентів.

— Якщо вантаж задекларували правильно, що підтвердив керівник «Укрспецекспорту», і в турецької сторони справді не було підстав для його затримання, тоді Київ має домагатися від Анкари пояснень і вибачень, — вважає експерт. — На початку березня цього року вже був подібний інцидент. У Греції затримали судно, яке перевозило протитанкові керовані снаряди, а потім повідомили, що цей вантаж вважався цілком легальним і підстав затримувати його не мали. Але це з'ясувалося тільки наприкінці березня...

У стамбульському випадку реакція з'явилася швидко: єгипетська сторона заявила, що це цілком легальний вантаж. Українська сторона теж відкинула будь-які обвинувачення. Однак турецькі ЗМІ встигли зробити інший висновок. Хоч би там як було, а світ дізнався про те, що Україна буцімто нелегально постачала якусь зброю Єгипту.

Як запевнив Сергій Згурець, у таких скандалах Україна згадується не частіше за інші держави. Річ у тім, що за умовами подібних контрактів обидві сторони зобов'язуються дотримуватись конфіденційності. Якщо така інформація розголошується, країни-конкуренти, які постачають зброю в цей само регіон, дістають можливість вживати заходів тиску, аби «проштовхнути» власну зброю та ускладнити конкурентам отримання інших контрактів. До цього треба ставитися спокійно. Тим паче якщо Україна має намір утриматися в першій десятці країн — експортерів зброї у світі, вважає експерт.

Ганна ЛУКАНСЬКА.

P. S. Як повідомили на вчорашньому брифінгу в МЗС України, згаданий вантаж було затримано через те, що компанія-перевізник не представила належно оформлених документів.

ПОДРОБИЦІ

Демократичні реформи — перепустка до НАТО

Зустрічі напередодні стамбульського саміту альянсу

У Стамбулі лідери країн НАТО говоритимуть про розвиток демократії в нашій країні. Про це заявив генсек НАТО Яап де Хооп Схеффер у Варшаві, де відбулася зустріч глав військових відомств країн НАТО й України. Брюссель вважає, що успіх української військової реформи має супроводжуватися посиленням демократичних інститутів, розвитком громадянського суспільства і забезпеченням верховенства права. «Це ті вкрай важливі передумови, які наближають Україну до реалізації законних сподівань про євроатлантичну інтеграцію. Все світове співтовариство стежить за підготовкою до жовтневих президентських виборів і за перебігом конституційної реформи, яку нещодавно відхилила Верховна Рада», — нагадав Яап де Хооп Схеффер.

Україна, як і раніше, — один з найважливіших стратегічних партнерів НАТО, адже в ряді випадків Київ довів, що є «виробником і експортером, а не простим покупцем, безпеки». І Стамбул дасть оцінку прогресу, якого досягнуто «в реалізації амбіційних планів, закладених у плані дій НАТО—Україна».

У Варшаві було підписано меморандум про взаєморозуміння між Україною і НАТО, у рамках якого альянс використовуватиме наші транспортні літаки для своїх операцій.

А за тиждень до варшавської зустрічі відбулася чергова сесія Парламентської асамблеї НАТО в Братиславі. Як повідомив «ГУ» глава нашої делегації перший заступник голови Комітету з питань євроінтеграції Олег Зарубінський, ПА НАТО також закликала українську владу забезпечити «чесні, вільні та прозорі» президентські вибори в країні. Було ухвалено навіть заяву «Президентські вибори в Україні 31 жовтня 2004 року», в якій зазначено: «Очікується, що Президент Леонід Кучма складе повноваження після закінчення другого терміну свого правління в жовтні. З огляду на нещодавній сплеск закриття опозиційних і незалежних медіа-видань і пропозицій щодо суперечливої конституційної реформи виникли побоювання, що влада намагається задушити критику чинного правління ще до виборів». З метою забезпечення моніторингу ПА НАТО відрядить до нас своїх спостерігачів.

Яна СТАДІЛЬНА.

Жердицький і Діденко отримали строки

У Німеччині завершився процес у справі зникнення грошей, які призначалися для виплати компенсацій українським жертвам нацизму. Земельний суд у Гільдесгаймі визнав колишнього депутата Верховної Ради України, екс-керівника «Градобанку» Віктора Жердицького винним у зловживанні довірою та нецільовому використанні чотирьох мільйонів німецьких марок. Суд засудив його до п'яти років і десяти місяців позбавлення волі.

Одного з колишніх керівників компанії «Нафтогаз України» Ігоря Діденка, який також проходив у цій справі, засуджено за пособництво до чотирьох років та трьох місяців в'язниці.

Оскільки Віктор Жердицький та Ігор Діденко вже відсиділи в слідчому ізоляторі дві третини своїх строків, суд скасував ухвалене раніше рішення про їхнє утримання під вартою. Однак на волю вийшов лише Діденко. «Пан Жердицький залишається під вартою, — заявив «Німецькій хвилі» прокурор Ларс Бурггард. — Проти нього порушено нову кримінальну справу, оскільки він підбурив п'ятьох осіб, яких було запрошено на суд, до неправдивих свідчень з метою ввести в оману суд та громадськість».

Фото АП.

ІНЦИДЕНТ

Встигли вчасно

Під час будівництва житлового будинку в Миколаєві робітник, який стояв на дні двометрового котловану під фундамент, опинився під купою землі і каміння — сталося осипання грунту. Після невдалої спроби відкопати нещасного товариші зателефонували «01». Як повідомив перший заступник начальника Головного управління МНС у Миколаївській області Олег Мазур, за кілька хвилин на місці були рятувальники і бригада швидкої допомоги. На щастя постраждалого, каміння, що осипалося, його не дуже зачепило, а навпаки — врятувало життя, утворивши вільний простір, що дало змогу людині дихати. Робітника госпіталізовано з діагнозом забиття грудної клітки, його стан побоювань не викликає.

Олена ІВАШКО.

Миколаїв.

Льодовий гопак Руслана!

Хокей. Кубок Стенлі. Фінальна серія. Сьомий вирішальний матч. «Тампа бей лайтинг» — «Калгарі Флеймз». 2:1. Остаточний рахунок серії — 4:3 на користь «Тампи». Флоридський клуб уперше у своїй історії заволодів цим найпочеснішим у хокейному світі призом.

За океаном у ці дні багато говоритимуть про Україну. Там не оминуть увагою назву нашої країни та ім'я її героя — Руслана Федотенка. Саме вихованець київської ДЮСШ «Сокіл», форвард національної збірної України закинув оті обидві переможні шайби у ворота «Калгарі» на 14-й і 35-й хвилинах (70-у і 71-у за час виступів у НХЛ). А конкретно в цій щасливій серії Федотенко 12 разів вражав ворота суперників!

На знімку: володар Кубка Стенлі українець Руслан Федотенко.

Родина міцніє «Янтарем»

АКЦІЯ

Традицію сімейних свят відродили на Миколаївському пивзаводі «Янтар». «День сім'ї», що відбувся на підприємстві, зібрав майже півтисячі чоловік. Пивовари, ставши екскурсоводами для членів своїх родин, розповідали і показували секрети приготування популярного напою.

У цей день для відвідувачів відкрили варильний, бродильний, пляшковий та інші цехи. Найдопитливіші — дітлахи — заглядали у вікна казанів, у яких народжується пиво. Цікавлячись усім, що відбувається, діти іноді спантеличували своїми запитаннями. Для них же підготували цікаву й різноманітну програму на площі перед заводом. Тут розгорнулася і виставка малюнків на сімейну тематику, відбулась лялькова вистава. А в конкурсах і вікторинах, незважаючи на «дорослі» питання, частіше перемагали діти. Наприклад, 13-літній Сергійко без роздумів відповів, що кухоль популярного в 70-ті роки «Жигулівського» коштував 22 копійки.

Єдине, до чого дітей не допускали, то це до участі в традиційному конкурсі на швидкість випивання кухля пива. Ним у сімейний день пригощали безплатно, вистачало і різноманітних закусок.

— Готуючись до свята, — розповідає голова профкому пивзаводу Ольга Терентьєва, — хотіли, щоб кожен працівник показав родині своє робоче місце, ознайомив її з особливостями виробництва. Для того, щоб усі ми пам'ятали: трудовий внесок кожного — запорука загального успіху. У той же час, побувавши на такому святі, усі стають ще ближчими і ріднішими. А гарна сім'я, без сумніву, — надійний тил для працівника.

Олена ІВАШКО.

Миколаїв.

На знімку: родина оператора пляшкового розливу пива Сергія Ярошенка знайомиться з виробництвом «Янтарю».

Фото автора.

ДО РЕЧІ

Чернігівське пиво іде в наступ

Чернігівський пивкомбінат «Десна» презентував найсучаснішу серед заводів компанії «САН Інтербрю Україна» лінію розливу пива. Її продуктивність — 48 тисяч пляшок на годину! Нова лінія оснащена новітніми видами технологічного контролю якості. Вона розміщена в окремому, спеціально збудованому приміщенні. Нове обладнання дає можливість розливати пиво в усі види тари.

Сергій ПАВЛЕНКО.

ПОДРОБИЦІ

З читачами — і в будні, і в свято

У суботу в Донецьку в Центральному парку культури і відпочинку імені Щербакова відбувся традиційний фестиваль преси, участь у якому взяла і газета «Голос України». Біля столика редакції юрмилися зацікавлені відвідувачі, адже цього дня кожний передплатник газети отримував призи: футболки, кепки, ручки, календарі, чашки та іншу продукцію з фірмовою символікою. Чарівні співробітниці Донецького поштамту Олена Левашова і Світлана Марега оперативно оформляли квитанції. Консультант донецького корпункту Ірина Ольшанська та наші добровільні помічники — керівники міського молодіжного центру мистецтв «ЕКОАРТ» Валентина і Сергій Жукови — оточували увагою гостей свята, розповідали про газету і вручали сувеніри.

— Я уже передплатив газету на друге півріччя, але вдруге зробив це в парку заради призу, — зізнався колишній шахтобудівельник, пенсіонер із Красноармійська Олександр Лобачов, який отримав футболку із логотипом «Голосу України». — Другий примірник дістанеться моєму братові. Я постійний передплатник, читаю газету від першої до останньої сторінки. Особливо подобається, що ви друкуєте всі нові закони.

Акція «Голосу України» привернула людей, скажемо так, різних політичних уподобань. До нашого куточка підходили відвідувачі із симоволікою і СДПУ(о), і «Нашої України». Один із призів — термос — дістався голові обкому партії «Солідарність», помічникові народного депутата України Сергію Зікеєву, який оформив передплату на фестивалі. Тепер сувенір від парламентської газети зігріватиме нашого читача в політичних баталіях.

Анонсуючи акцію «Голосу України», ми пообіцяли, що читачі газети зможуть висловити свої побажання чи поділитися проблемами. І таких звернень до власного кореспондента було чимало. Володимир Єфремов говорив про несправедливість, через яку люди до 1932 року народження можуть отримати статус учасника війни, а 1933-го — уже ні. «Хіба ми не разом голодували?» —обурювався читач. Тетяна Сисоєва запропонувала у найближчих номерах надрукувати Гімн України: «А то слів ніхто не знає». Алла Касаткіна подякувала за систематизацію законів у газеті й висловила побажання друкувати рекламні сторінки як окрему вкладку. Добрі слова на адресу видання сказали наші постійні читачі інвалід війни Георгій Лагода і начальник відділу обласного управління статистики Лариса Гонтарь. Інші співрозмовники згадували наші публікації, навіть кількарічної давності, і просили повертатися до резонансних тем.

Атмосферу свята створювали мистецькі колективи — фольклорний ансамбль «Озорные наигрыши» Донецького вищого училища культури, народний вокальний жіночий ансамбль «Шахтарочка», естрадний оркестр УМВС України в Донецькій області, колективи Донецького обласного палацу дитячої та юнацької творчості, вокальний ансамбль Донецького державного інституту штучного інтелекту та співачка Світлана Тетенко. Незмінною ведучою концерту просто неба була заслужений працівник культури України Людмила Царевич. Дякуємо всім, хто залишається з «Голосом», — і в будні, і в свята!

Ліна КУЩ.
Фото Олексія БУДЬКА.

P. S. ***Під час фестивалю було підбито підсумки творчого конкурсу «Золоте перо Донбасу», проведеного Донецькою обласною спілкою журналістів. Нам приємно відзначити, що серед лауреатів цього року — власний кореспондент газети «Голос України» по Донецькій області Ліна Кущ. Вітаємо колегу!***

10 червня у Київському міському головному поштамті відбудеться День передплатника. Усі читачі, які цього дня передплатять газету на друге півріччя, візьмуть участь у миттєвій безпрограшній лотереї біля стенду «Голосу України».

Голова Донецької обласної організації Спілки журналістів України Олександр Бриж вручає власному кореспондентові газети Ліні Кущ диплом лауреата конкурсу «Золоте перо Донбасу».

ФЕСТИВАЛІ

Лемківщиниа запрошує

У Монастириську відбувся VI всеукраїнський фестиваль лемківської культури «Дзвони Лемківщини». Цього року він пройшов під знаком 60-річчя депортації українців з Польщі, яке відзначатиметься у вересні. На фестиваль зібралися майже 60 аматорських колективів з України, Польщі, Сербії.

За словами першого заступника голови обласної організації товариства «Лемківщина» Ігоря Дуди, у вересні в Тернополі у зв'язку з 60-річчям депортації лемків плановано відкрити пам'ятник її жертвам, які нарешті отримали статус учасників війни.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

Місто, яке живе для дітей

ТУРБОТА

Кількатисячною колоною під звуки духового оркестру пройшли Старокостянтиновом, що на Хмельниччині, наймолодші його жителі. Справжній парад було влаштовано для вихованців дитячих садків та школярів. А ще — безплатні атракціони, виставки художніх робіт, спортивні змагання.

Ось уже кілька років Старокостянтинів живе і працює за програмою «Місто, дружнє до дитини». А це означає, що робота місцевої влади, усіх її служб покликана створити умови, щоб дітям у місті жилося зручно, комфортно, затишно і безпечно. Для цього левова частка місцевого бюджету, близько двох мільйонів гривень, спрямовується на «дитячі» програми. Йдеться не тільки про шкільні реформи, облаштування комп'ютерних класів, створення центру ранньої реабілітації —усього, що пов'язане з освітянською нивою. Освітлення вулиць, ремонт доріг, налагодження роботи громадського транспорту, працевлаштування дорослих, розвиток малого бізнесу — все це в підсумку має принести спокій і добробут в кожну родину, для кожного маленького мешканця міста.

Ірина КОЗАК.

Хмельницький.

Фото автора.

АКТУАЛЬНО

Підпільні пилорами

Десять підпільних пилорам виявили протягом двох днів податківці на Рівненщині. Шість із них — у Рокитнівському районі. Вилучено товарно-матеріальні цінності та обладнання. Власники таких лісопилок не оформили у встановленому законодавством порядку свою підприємницьку діяльність, відтак ухилялися від сплати податків.

На підпільних пилорамах зазвичай розпилюють крадену деревину, використовують крадену електроенергію. Тут часто-густо наймані робітники наражають себе на небезпеку, водночас вони стають соціально не захищеними, бо з ними ніхто не укладає угод. І хоча влада, міліція, лісівники, податківці намагаються перешкодити незаконному бізнесу, лісопилки з'являються, наче гриби після дощу, особливо у північних районах.

Олександра ЮРКОВА.

ВІСТІ З ЗАКАРПАТТЯ

Часто тепер зустрінеш держслужбовця з косою

Уже другу суботу о шостій тридцять ранку державні службовці Закарпатської області озброюються косами й виходять викошувати траву у скверах, парках та вздовж придорожніх кюветів. Зініціював цю справу голова обласної держадміністрації Іван Різак. Триватимуть роботи доти, доки узбіччя доріг та сквери не набудуть охайного вигляду.

Стартували «Футбольні канікули»

До 12 червня в Центральному таборі туристського активу Міністерства освіти і науки, що розташований у селі Осої Іршавського району Закарпаття, триватиме Всеукраїнський форум «Футбольні канікули». Вже вдруге його проводять тут Федерація футболу України та Міністерство освіти і науки. Участь у заході візьмуть сто п'ятдесят школярів з різних куточків нашої держави та провідні вчителі фізкультури — фіналісти Всеукраїнського конкурсу на кращий урок футболу.

Форум сертифікований УЄФА і визнаний одним з кращих заходів «Літа масового футболу УЄФА». Федерація футболу України прийняла рішення облаштувати в таборі сучасний майданчик зі штучним покриттям для цілорічних занять футболом.

Іван ГУДЗОВАТИЙ.

ФЕМІДА

Ватажка бандитського угруповання засуджено до довічного ув'язнення

В апеляційному суді Кіровоградської області завершено слухання резонансної кримінальної справи банди Кулика, яка сім років тому діяла в регіоні. У судовому порядку доведено причетність банди до більш як десятка озброєних розбійних нападів на будинки мешканців міста й області, одного умисного вбивства та посягання на життя працівника правоохоронного органу.

Днями судова колегія у кримінальних справах оголосила вирок: 32-річного Вадима Кулика, котрий очолював бандитське угруповання, засуджено до довічного ув'язнення з конфіскацією майна. А загалом за цією справою засуджено 13 осіб, п'ятеро з яких — до різних термінів позбавлення волі за ст.69 КК (у ред. 1960 р.) бандитизм.

Наталія АЛЄКСЄЄНКО,
прес-секретар прокурора Кіровоградської області.

Судили сучасних людоловів

У Феодосії місцевий суд виніс вирок учасникам злочинного угруповання, які протягом чотирьох років вербували дівчат-кримчанок, вивозили в Москву, де продавали для сексуальної експлуатації. Групу з двох феодосійців і джанкойця організувала й очолила громадянка Росії. 32-річну мешканку Феодосії позбавили волі на чотири роки, її 28-літнього земляка — на стільки ж з відстрочкою вироку. Третій продавець «живого товару» перебуває в розшуку. Справу щодо організатора «секс-бізнесу» з України в Москву виділено в окреме судочинство і направлено до правоохоронних органів Росії для прийняття рішення.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

Алея залишається під асфальтом

Мал. Миколи КАПУСТИ.

РЕЗОНАНС

Третього квітня цього року «ГУ» опублікував матеріал «Алея під асфальтом». На адресу редакції надійшли відгуки з Держуправління екології та природних ресурсів в Києві та з Управління охорони навколишнього природного середовища — виконавчого органу Київської міськдержадміністрації.

У листах ідеться про те, що наведені в публікації факти підтвердилися. Директор ПП «Агропромінвест» Процько відшкодував завдані державі збитки в сумі 3341,69 грн. і сплатив штраф у розмірі 85 грн.

Однак дві сотки липової алеї так і залишаться під автостоянкою.

До речі, на згаданій території — враховуючи густоту посадки дерев на алеї — мало б рости не менш як шість лип. А стирчать з-під асфальту тільки три — і жодних пояснень в листах шанованих природоохоронних відомств щодо цього, на жаль, немає.

Сергій ХОМІНСЬКИЙ.

Під вітрилами — маршрутом дружби

На початку червня із Запоріжжя стартувала вітрильно-спортивна експедиція «Вітрила дружби-2004». Її маршрут проляже через Лінц (Австрія) до Оберхаузен (Німеччина), яке є побратимом Запоріжжя.

Маршрут по Дунаю вважається одним із найскладніших. Але це не лякає екіпажі яхт, кожен із яких складається з 6 осіб. Запоріжці мають намір прибути до Оберхаузена 9 липня, коли там відзначатимуть День міста.

Назад вони вирушать 18 липня в компанії 7—9 німецьких яхтсменів і прибудуть до Запоріжжя в День незалежності України.

Олександр ВОРОТІЛОВ.

ПОЛІТИКА

Роман ТКАЧ: «Односельці — мої найвищі судді та захисники»

ХТО Є ХТО

— Пане Романе, кажуть, що в політику йдуть з необхідності. Що привело в політику вас?

— Моє родинне коріння та ті ідеали, на яких виховувався змалечку. Коротко батько їх формулював так: Бог, Україна, народ. Уся моя родина сповідувала ці цінності. Брали участь у визвольних змаганнях, сиділи в ГУЛАГах... Я виріс у такій атмосфері, тож прихід у політику був для мене природний.

— Випробування владою розпочалося для вас у досить молодому віці. Що допомагало його витримати?

— У 28 років я став сільським головою Ямниці —досить великого і заможного села. Моя бабця, хвилюючись, аби я не відірвався від своєї землі, повсякчас мене застерігала: «Ніколи не роби нічого поганого людям». Потім сидів у інших владних кріслах, але ця її пересторога ніби мене закодувала. Знаєте, що мене рятувало і рятує від якихось помилок? Те, що я й нині живу в селі. Що це означає, наведу такий приклад. Одного разу, будучи вже головою Тисменицької РДА, їхав машиною і не підібрав дорогою літню жінку. Не встиг переступити поріг хати, як мама вже обурювалася: чому, мовляв, став такий гоноровий? Адже в селі всі все одне про одного знають. Тут неможливо щось приховати. Односельці — найвищі мої судді і критики, але, якщо треба, й захисники. Мій дім завжди відкритий для них, як і я.

— Електорат досить насторожено ставиться до вихідців із владних структур. А ви йшли на вибори як голова Тисменицької РДА, хоча й з популярним на Західній Україні брендом «Нашої України». На ваш погляд, що більше вплинуло на виборця — назва блоку чи довіра до вас?

— Гадаю, і те, і друге. Я намагався завжди бути самим собою. Мої статки, доходи, спосіб життя, переконання — усе на виду. Працював головою, але ніколи не приховував, що я рухівець. Мені легко було спілкуватися з людьми, бо добре знав їхні проблеми. Та й тактика — йти від хати до хати — виправдала себе. В окрузі 250 сіл, і в кожному з них я був. «Хочете знати, що я за чоловік, розпитайте в ямничан», —казав на зустрічах. Попрацювавши багато років у виконавчих структурах, я збагнув, що ситуацію треба змінювати найперше на законодавчому рівні, тому й пішов до парламенту. Нині працюю в Комітеті з аграрної політики та земельних відносин, співавтор 10 законопроектів. Мене найбільше турбує дві проблеми —соціальна сфера села і земельне питання. Свою роботу в парламенті можу визначити так: намагаюся законодавчо виправити те, на чому спотикався, працюючи у виконавчій владі.

— Яку позицію ви обстоюєте в земельному питанні?

— Про село можна говорити багато. На жаль, ми й нині підходимо до нього зі старими мірками: скільки надоєно, зібрано, засіяно. Виробництво має бути підпорядковане одному: щоб люди в селі жили нормально і цивілізовано. Що для цього робити? Ідея розпаювання землі — цілком правильна. Була земля державна, а тепер її віддали тим, хто на ній трудився. Отримавши державний акт на землю, селянин може її віддати в оренду, продати, самому на ній працювати. Так задекларовано в Земельному кодексі. Єдине, чого не отримала ця ідея, — державного фінансового забезпечення. І в результаті сім мільйонів селян, як і раніше, длубаються в землі із сапкою. Непослідовність, недосконалість і незакінченість реформ усе перекреслили. Як наслідок, за даними 2002 року, за останні п'ять років в Україні закрито 316 шкіл, понад дві тисячі дитсадків та стільки само закладів культури, 475 дільничних лікарень. Не мають шкіл дві тисячі сіл. Майже у 90 відсотках сіл кількість померлих перевищує кількість народжених, а у 20 відсотках сіл узагалі не народилося жодної дитини. Українське село фактично вимирає. Ми працюємо в тому напрямі, аби зупинити цей процес і дати селу необхідну економічну державну підтримку, зокрема у вигляді довгострокового перспективного кредитування.

— Чого ви навчилися за роки роботи в парламенті?

— Стримувати свої емоції. Часто кажу собі: не гарячкуй. Хай усі висловляться, а тоді й ти скажеш. А якщо й не скажеш, то кінець світу не настане. Раніше ж здавалося, що скажу наймудріше. Друге: з'явилося відчуття команди. Також однозначно зрозумів, що вибори мають проводитися на пропорційній основі. Це врятує політиків від купівлі, бо купити партію набагато важче, ніж депутата. Адже не секрет, що нині в парламенті є рекордсмени, які переходили з фракції у фракцію більше десяти разів.

— Яке ваше улюблене заняття у вільний час?

— Якщо є можливість, йду з дітьми в ліс. А взагалі я хатня людина. У Києві мені дуже бракує дітей, дружини. Хоча й удома немає часу з ними набутись, бо маю великий мажоритарний округ — чотири райони. Тож рідні вже примирилися з моїм ритмом життя. А в Києві вільний час заповнюю читанням. Щоранку переглядаю не менш як 8—10 газет. А ввечері надаю перевагу книжкам, бо з них завжди можна почерпнути щось нове та корисне.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківська область.

Із досьє «ГУ»

ТКАЧ Роман Володимирович. Народний депутат України по 88-му виборчому округу (Івано-Франківська область). Народився 1962 року в селі Ямниці Тисменицького району Івано-Франківської області. Закінчив Івано-Франківський інститут нафти і газу за фахом «інженер-механік». Працював майстром на заводі «Автоливмаш», начальником технічного бюро механічноскладального цеху заводу «Карпатпресмаш», інженером-технологом. У 1990 році обраний головою виконкому Ямницької сільської ради, а в 1992-му —головою Тисменицької районної ради. З 1995 року до обрання у парламент — голова Тисменицької районної держадміністрації. Член Народного руху України з 1989 року. Голова обласної організації НРУ. Одружений, має дочку та сина.

ОФІЦІЙНО

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення зміни до статті 1 Закону України «Про загальну структуру і чисельність Міністерства внутрішніх справ України» щодо підрозділів судової міліції

Верховна Рада України **постановляє**:

1. Статтю 1 Закону України «Про загальну структуру і чисельність Міністерства внутрішніх справ України» (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 16, ст. 115, № 43, ст. 313; 2004 р., № 10, ст. 95) після абзацу п'ятого доповнити новим абзацом такого змісту:

«підрозділи судової міліції».

У зв'язку з цим абзаци шостий — дев'ятий вважати відповідно абзацами сьомим — десятим.

2. Цей Закон набирає чинності з 1 січня 2005 року.

Президент України Л. КУЧМА.

м. Київ, 18 травня 2004 року.
№ 1724-IV.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо додержання законодавства про працю

Верховна Рада України **постановляє**:

I. Внести до Кодексу України про адміністративні правопорушення (Відомості Верховної Ради УРСР, 1984 р., додаток до № 51, ст. 1122) такі зміни:

1. Статтю 188[6] викласти у такій редакції:

«Стаття 188[6]. Невиконання законних вимог посадових осіб органів спеціально уповноваженого органу виконавчої влади з державного нагляду за додержанням законодавства про працю або створення перешкод для діяльності цих органів

Невиконання законних вимог посадових осіб органів спеціально уповноваженого органу виконавчої влади з державного нагляду за додержанням законодавства про працю щодо усунення порушень законодавства про працю та загальнообов'язкове державне соціальне страхування або створення перешкод для діяльності цих органів —

тягне за собою накладення штрафу на посадових осіб від десяти до чотирнадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян».

2. Статтю 230[1] викласти у такій редакції:

«Стаття 230[1]. Органи спеціально уповноваженого органу виконавчої влади з державного нагляду за додержанням законодавства про працю

Органи спеціально уповноваженого органу виконавчої влади з державного нагляду за додержанням законодавства про працю розглядають справи про адміністративні правопорушення, пов'язані з невиконанням законних вимог посадових осіб цих органів або створенням перешкод для діяльності цих органів (стаття 188[6]).

Від імені органів спеціально уповноваженого органу виконавчої влади з державного нагляду за додержанням законодавства про працю розглядати справи про адміністративні правопорушення і накладати адміністративні стягнення мають право:

державні інспектори праці територіальних органів — штраф до дванадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

Головний державний інспектор праці України, його заступники; головні державні інспектори праці територіальних органів, їх заступники; державні інспектори праці спеціально уповноваженого органу виконавчої влади з державного нагляду за додержанням законодавства про працю — штраф до чотирнадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян».

II. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України Л. КУЧМА.

м. Київ, 18 травня 2004 року.
№ 1725-IV.

Плутанина перед стартом

РЕГІОН: ПОЛІТИЧНИЙ СПЕКТР

«Так звані» соратники

Що ближче до виборів, то більша дистанція між партіями. Першого травня в Житомирі це можна було не тільки почути, а й побачити. Комуністи проводили мітинг на одній площі, соціалісти — на іншій. Коли після його закінчення колона СПУ на чолі з народними депутатами О. Морозом та О. Баранівським проходила через Соборний майдан, де біля пам'ятника Леніну ще мітингували комуністи на чолі з народним депутатом А. Доманським, і передала привітання соратникам по боротьбі, то у відповідь з гучномовців пролунало звинувачення у відступництві.

Відцентрові сили захоплюють і партії центристського напряму. Якщо читати місцеву пресу, то нібито все зрозуміло: майже в кожному номері розповіді про Януковича — людину, яка «зробила себе сама», його тещу, синів. Але від Києва до Житомира — рукою подати, тож житомиряни вже наслухалися сенсаційних заяв від політичних лідерів, заплутавшись, які партії «заєдинні». Зокрема, під час приїзду В. Пустовойтенка довідалися, що в середовищі НДП зріє думка, що на президентські вибори варто йти зі своєю кандидатурою — з прицілом на майбутні парламентські вибори. Потім із критикою на адресу Кабміну приїхав А. Кінах, назвавши хаотичними і безсистемними зміни до податкових законів, а парламентську більшість «так званою». Стало зрозуміло, що ПППУ може висунути для участі в президентській гонці свого кандидата.

Але справжньою несподіванкою став конфлікт серед найпалкіших «заєдинників».

Житомирські «самостійники»

«За таких обставин ми змушені проводити підготовку та організацію виборчої кампанії на підтримку єдиного кандидата від центристських сил на виборах Президента України 2004 року як самостійна політична сила», — такими словами закінчується заява Житомирської обласної організації СДПУ(о), підписана секретарем обкому, народним депутатом України Володимиром Зайцем. Іншими словами, об'єднані есдеки області робитимуть усе, щоб на виборах переміг Віктор Янукович, але діятимуть окремо від інших «провладних» і «проєдинних» партій, включаючи, виходить, навіть місцеву організацію Партії регіонів, лідером якої є той самий єдиний кандидат.

Що ж це за «такі обставини»? Ось як про це сказано в заяві: «Соціал-демократи Житомирщини переконані, що інтереси держави та народу мають бути вищими за політичні амбіції та партійний егоїзм. На жаль, наші пропозиції можливим союзникам по коаліції політичних сил на спільну підтримку єдиного кандидата залишилися не почутими. До сьогодні не відбулося жодного зібрання керівників обласних парторганізацій, які задекларували такі наміри, не підписано політичної угоди про співпрацю, не сформовано жодного спільного робочого органу. Не визначено принципи формування виборчих штабів (обласного, окружних та районних). Ми не підтримуємо політики зволікань та політичних торгів».

Слова про зволікання і торги, як стало зрозуміло після прес-конференції В. Зайця, стосуються передусім двох політичних сил — і в державі, і в області — Народно-демократичної партії та Партії промисловців і підприємців, лідери яких ведуть таку політику, що «обидві партії перебувають на межі розколу». Керівник житомирських есдеків відверто виклав свою позицію: «Ми мусимо давати абсолютно реальні оцінки претензій тих чи інших партійних лідерів щодо їх участі в президентських перегонах і тих результатів, на які вони очікують. Я з повагою ставлюся і до В. Пустовойтенка, і до А. Кінаха, але ще раз повторю, що я дуже мало вірю, що цим політичним лідерам і цим політичним партіям вдасться, якщо вони підуть самостійно на вибори, здобути результат, вищий за один—два відсотки». З приводу того, чи варто особливо перейматися такими мізерними цифрами, у В. Зайця тверда позиція: «Це не так розбалансовує арифметику коаліційних дій, як негативно впливає на настрої виборців. У цьому випадку психологія важить більше, ніж, скажімо, конкретний відсоток до кошика здобутого результату».

А до тих, хто в області «не почув» пропозицій об'єднаних есдеків, належать місцеві організації Партії регіонів та Аграрної партії: «Але мені не хочеться робити висновків політичного характеру про те, що дехто, як то кажуть, порозкладав яйця в різні кошики. Ми маємо, скажімо, докази, як деякі представники, в тому числі і влади, говорять про дуже гарні взаємини і з Януковичем, і з комуністами, і з Ющенком. Для мене, як для політика, така «всеїдність» цих людей є незрозумілою. Це не є політика, а щось зовсім інше. Ми так працювати не вміємо, ми так працювати не звикли».

В. Заєць запевнив: «Якщо ми переможемо — це буде наша перемога, якщо ми програємо — це буде наша поразка».

Мал. Михайла САЧКА.

«Наші гасла не збігаються»

Щоб зрозуміти, чому СДПУ(о) на Житомирщині стала «самостійною політичною силою», треба перевести стрілку годинника на кілька місяців назад. У березні відбулася, здавалося б, рядова подія — семінар-нарада секретарів первинних осередків СДПУ(о) області. Та на журналістів чекала сенсація: В. Заєць розповів, чому не прибули ні гості з Києва на чолі з Л. Кравчуком, ні голова облдержадміністрації С. Рижук. Тональність виступу Володимира Володимировича можна зрозуміти з таких фрагментів: «Влада, зокрема обласна, ставилася до нас із повагою як до партійної структури. І вперше ці взаємини із обласною владою, а точніше із новопризначеним головою ОДА С. Рижуком, інакше як абсурдними не назвеш. Річ не в особі, а в тім, що політичні гасла керівника області та нашої партії не тільки не збігаються, а є діаметрально протилежними. Більше того, вони суперечать тим політичним процесам, що відбуваються у державі, суперечать законодавству. З перших днів С. Рижук задекларував своє зневажливе ставлення до партій. Цитую: «Мене зовсім не цікавлять ні партії, ні партійки, ні клани». (...) Мабуть, позиція С. Рижука пояснюється наступним проголошенням ним постулатом: «Для мене не існує опозиції. (...) Ми не сприймаємо ваших безпідставних звинувачень у корупції прокуратури, міліції, які нібито сприяють нелегальній торгівлі товарною продукцією. І не вважаємо нашу область злодійською, а саме це явище ви прогосили викорінити тут. І сказали про це в Києві. (...) «Війна», яка оголошена есдекам області, безперечно, буде згубною для обох сторін».

Проявами упередженого ставлення голови ОДА до соціал-демократів В. Заєць назвав звільнення та спроби звільнити з посад декого з керівників — членів СДПУ(о). Але, виявляється, ще два дні тому «не було наміру виносити на осуд це питання», була домовленість про зустріч з С. Рижуком в ОДА, він був запрошений на цей семінар. Все змінив виступ керівника області на сесії Коростишівської райради, який В. Заєць назвав «демагогічним лементом».

То був справді різкий виступ, який голова ОДА почав словами: «Чи усвідомлюють депутати й посадовці, що Коростишівський район — на межі самознищення?» Йшлося про те, що в більшості галузей відбувається «незворотні смертельні процеси», наводилися цифри на підтвердження цієї думки. Звернув увагу С. Рижук, зокрема, на те, що триває розграбування природних ресурсів — каменю.

Треба нагадати, що саме з цього району, де В. Заєць був раніше директором школи, починалася соціал-демократія на Житомирщині. Два останні керівники райдержадміністрації — есдеки (попереднього виключили з партії водночас зі звільненням з посади). Володимир Володимирович обурювався: «На всіх нарадах і зустрічах із ЗМІ С. Рижук привертає увагу до Коростишівського району як до неблагополучного, «злодійського», наскрізь корумпованого. (...) Очевидні намагання дискредитувати мене, керівника обласної організації СДПУ(о), депутата, політика. Тому, зрозуміло, за мішень обрано Коростишівський район, місце мого постійного проживання».

У березні С. Рижук публічно ніяк не прореагував на звинувачення народного депутата. Його більше цікавило, як збільшити посіви льону й буряків, не допустити вирізання молодняку худоби. Реакція на останню заяву есдеків теж невідома: голова обласної державної адміністрації, як повідомив його перший заступник, у відпустці.

Олексій КАВУН.

Житомир.

СУСПІЛЬСТВО

НА БУДОВАХ РОКУ

ПОСТ ГАЗЕТИ

Нинішнього року на Одещині споруджується низка об'єктів, що мають не лише важливе регіональне значення, а й загальнодержавне. Це передусім автобан Київ—Одеса (хоча він і проходить територією ще кількох областей, та близько половини загальної довжини магістралі припадає саме на Одещину), глибоководний канал Дунай—Чорне море, якого досі не мали і в результаті зазнавали чималих збитків, та газопровід до одного з найстаріших міст планети Білгорода-Дністровського.

Нині настав вирішальний етап на всіх трьох новобудовах — уже за кілька місяців, наприкінці літа, їх мають здати в експлуатацію. «Голос України» вирішив вдатися до своєрідного огляду ходу будівництва цих об'єктів аж до його завершення з тим, щоб донести до широкого загалу ритм будня на новобудовах, втрутитися, в разі потреби, у проблеми, які можуть поставати.

Отож перший наш репортаж — з будівництва швидкісної автомагістралі Київ—Одеса.

Адреса перша: автобан Київ—Одеса

Перша в Україні швидкісна автомобільна дорога не тільки з'єднає, значно скоротивши терміни поїздок, низку вітчизняних регіонів з портами і зонами відпочинку на березі Чорного моря, а й істотно збільшить транзитний потенціал нашої країни.

Ритм — стахановський

Не без труднощів нам таки вдалося зупинити один з великотоннажних автосамоскидів, що снували, здіймаючи куряву, за тільки їхнім водіям відомими маршрутами: в один бік — із ущерб наповненими грунтом кузовами, в другий — порожняком. З кабіни визирнув усміхнений юнак і, уздрівши фотоапарат, застеріг:

— Півхвилини — не більше! У нас тут ритм, знаєте, стахановський, час гаяти не можна.

Уже знову сідаючи за кермо, назвався: Євген Барановський з Первомайська на Миколаївщині. А ще за мить його автомобіль пірнув у густу пелену куряви.

Трохи згодом майже те саме почули й від машиніста екскаватора Юрія Макеєва з Хмельниччини, якого теж вирішили сфотографувати:

— Швидше, хлопці, швидше! Бачите, он уже самоскид під'їжджає!

Ківш екскаватора одразу вгризається в грунт: одна порція, друга, третя. Завантажене авто важко рушає, а на звільнене місце стає черговий порожній самоскид...

День, проведений на будівництві автобану, не раз переконував: а таки правий Євген Барановський, назвавши тутешній ритм роботи стахановським (зі шкільних підручників, безперечно, тільки й знав юнак про трудову звитягу героя-шахтаря, а, бач, запам'ятав, припасував до власних буднів). Сотні найрізноманітніших машин — самоскидів, екскаваторів, скреперів, грейдерів, самохідних катків, кранів — працюють тут, мов єдиний механізм. В одних місцях виймають грунт, в інших — насипають, щоб якнайбільше спрямити смугу земляного полотна, там лаштують бетонний шляхопровід-розв'язку, а там — тунель для проходження стічних вод, у деяких місцях уже й асфальтобетонне покриття настеляють...

— Такі роботи провадяться в Україні вперше, — каже головний інженер ДП «Одеський облавтодор» Михайло Некрасов. — І за обсягами й вартістю будівництва, і за застосуванням новітніх європейських технологій. Автобан за будь-яких навантажень має слугувати без капітальних ремонтів не менш як три десятки років.

Що мали і що матимемо

Автомобільну дорогу Київ—Одеса протяжністю 454 кілометри споруджували в 50—60-х роках минулого століття з огляду на наявні тоді можливості і потреби: дві зустрічні смуги руху загалом завширшки 7,5 метра, недовговічне тверде покриття, яке доводилося щороку «латати», часті круті спуски і підйоми, безліч перехресть. А в результаті — низька пропускна спроможність, черепашачі швидкості (поїздка від одного кінцевого пункту до другого нерідко тривала 10—12 годин). Давненько вже все оте не задовольняло навіть внутрішні пасажирські та вантажні перевезення, що стрімко зростали. А коли ця дорога стала часткою дев'ятого міжнародного транспортного коридору, то потреба докорінної її реконструкції постала, як то кажуть, на повний зріст.

Дещо робили тут ще в попередні роки. 138-кілометровий відрізок від Києва до Жашкова і 81-кілометровий — від Одеси до Червонознам'янки поступово було реконструйовано під чотирирядний рух, та це не давало помітного ефекту, оскільки транспорт натикався на 235-кілометрову геть не облаштовану двосмугову перепону. Щорічні втрати тут становили, підрахували фахівці, близько 300 мільйонів гривень. Новий Міністр транспорту України Георгій Кірпа, бачачи, що попередніми темпами реконструкція триватиме ще не одне десятиліття, запропонував прискорене спорудження автобану. Його підтримало керівництво країни. В травні 2003 року Верховна Рада прийняла Закон України «Про реконструкцію та експлуатацію на платній основі автомобільної дороги Київ—Одеса на ділянці від Жашкова до Червонознам'янки». Проектний інститут «Укрдіпродор» у стислі терміни виготовив проектно-кошторисну документацію. В «Укравтодорі», а також в Одеській, Миколаївській, Кіровоградській та Черкаській областях створили оперативні штаби з контролю за виконанням наміченого та використанням коштів.

Хоча роботи навесні минулого року й розгорнули одразу, та з коштами на перших порах не все було гаразд. Банки з кредитами не поспішали, а виручила «Укрзалізниця», яку з подачі її генерального директора, тобто того-таки Г. Кірпи, уповноважили стати генпідрядником: вона торік профінансувала реконструкцію дороги на суму майже 500 мільйонів гривень. Ще 165 мільйонів додала нині. Хоча останнім часом, як і очікувалося, інтерес до автобану з боку вітчизняних та зарубіжних структур дедалі зростає. Кредитування проекту розпочали «Експрес-Банк» та «Промінвестбанк». Підписано угоду з італійською компанією «Torno Internazionale Sp» про надання безвідсоткового кредиту в сумі 400 мільйонів євро, готовий фінансово підтримати будівництво й італійський уряд. Бажання стати концесіонерами автобану висловлюють і деякі інші іноземні структури. Тож їх участь не буде зайва, адже будівництво загалом потребує близько 2 мільярдів 700 мільйонів гривень.

Нині на трасі працюють близько 40 українських дорожньо-будівельних та мостобудівних підприємств, численні підрозділи «Укрзалізниці», будівельні фірми з шести зарубіжних країн. Тут задіяно близько 1700 одиниць різноманітної техніки. Вчасно виконавши всі підготовчі роботи (зняття родючого шару грунту, перенесення комунікацій тощо), будівельники повним ходом ведуть улаштування земляного полотна (вже переміщено близько 10 мільйонів кубометрів грунту), насипають основу зі щебеню, шлаку, пісного бетону, покривають її двошаровим асфальтобетоном. Там, де це потрібно, споруджують мости, шляхопроводи, водовідводи, інші об'єкти. Зокрема й такі досі небачені, як, приміром, трубопроводи під дорогою для прогону... худоби на пасовища. А попереду ще встановлення упродовж усієї магістралі надійної огорожі, освітлення траси, спорудження об'єктів з обслуговування.

Коли зважуєш на все оте, то аж не віриться, що автобан буде введено в дію наприкінці недалекого серпня. Та Міністр транспорту Георгій Кірпа впевнений:

— У День незалежності України, тобто 24 серпня, ним підуть перші автомобілі.

Проїзд автобаном, відомо, буде платний. У зв'язку з цим згаданий закон України передбачає: паралельно має діяти й дорога, якою здійснювали б місцеві транспортні зв'язки та надавали можливість альтернативного (безоплатного) проїзду. Чи впораються з цим? Якщо й ні, то Г. Кірпа припускає, що перші рік-півтора проїзд автобаном буде безплатний.

Віддача не забариться

Із уведенням в дію автобана знайдуться, безперечно, перевізники, які забажають промчати від столиці до Чорного моря чи у зворотному напрямку з вітерцем. Навіть за гроші. Й витратити на подорож не десять годин, а, скажімо, три. Що буде посильно навіть для вантажівок, не кажучи вже про сучасні швидкісні легковики. Фахівці підрахували: інтенсивність руху на оновленій трасі, де одночасно діятимуть чотири чи й шість смуг руху, зросте з 10—12 тисяч до 38—40 тисяч машин на добу. Тільки транзитний транспортний потік, що проходить через Україну, має збільшитися десь на 40 відсотків. За розрахунками інституту «Укрдіпродор», плановані на реконструкцію витрати в сумі 2,7 мільярда гривень мають окупитися за 10—15 років.

Георгій ВОРОТНЮК.

На знімках: водовідводи тут прокладають за новими технологіями; водій автосамоскида Євген Барановський і машиніст екскаватора Юрій Макеєв.

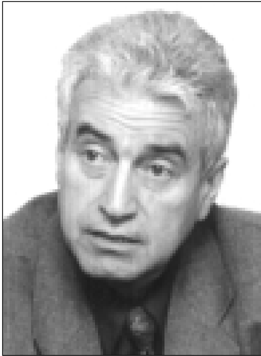
Фото В'ячеслава ТЕНЯКОВА.

Компетентна думка

Начальник Одеської залізниці Ілля ЛЕВИЦЬКИЙ:

— Дехто дивується: навіщо вам, залізничникам, брати таку активну участь у спорудженні автобану, адже ота дорога — ваш прямий конкурент. Не заперечую: таки конкурент. Який примусить, з одного боку, перебудовувати і своє господарство, підвищувати швидкість руху поїздів до 180—200 кілометрів на годину, щоб не втратити пасажирів і вантажі; з другого — автобан сприятиме залученню до України нових перевізників, активізує на її території транзитні потоки, отож у виграші буде і кожен з нас, і країна загалом.

Головний інженер ДП «Одеський облавтодор» Михайло НЕКРАСОВ :

— Багато галасу було, коли почали викорчовувати старі дерева там, де пролягає нова автомагістраль: зазіхаєте, мовляв, на екологічну безпеку цілих регіонів. Смію цілком відповідально стверджувати: все навпаки, із введенням у дію автобану екологічна безпека тільки підвищиться. По-перше, на певній відстані від захисної зони здійснимо посадки молодих дерев у обсягах, ще більших, ніж мали досі; по-друге, набагато зменшаться викиди шкідливих газів унаслідок руху автотранспорту на оптимальних швидкостях, без усіляких там пробуксовок та зупинок, як це є нині.

МІСТО В МІСТІ

ВІТЧИЗНЯНИЙ СТИЛЬ

Чернівецький міський торговельний комплекс «Калинівський ринок» — один із найперших, а тепер і найбільших в Україні. Перетворившись зі звичайнісінького торговища на сучасне багатопрофільне підприємство з потужною інфраструктурою, він не лише задовольняє дедалі вибагливіший попит покупців, а й дає роботу десяткам тисяч чернівчан. Часто людей із солідною освітою, які з розвалом численних підприємств військово-промислового комплексу залишилися на вулиці. Окрім того, ринок стримує значний відсоток робочих рук, які за іншим умов шукали б заробітків за кордоном, отож частково розв'язує і соціальну й демографічну проблеми Чернівців.

Уявити вигляд Калинівського ринку десятирічної давності нині можна лише за фотознімками. Починаючи з 1990-гр, сюди, на перехрестя шляхів із Заходу на Схід, приїздили торгувати з усіх колишніх союзних республік, а також з Європи — поляки, румуни, турки... У перехідний час розвитку нашої держави тут відбувався процес первинного накопичення капіталу і формування підприємницького класу: нині багато хто з колишніх дрібних торговців стали бізнесменами, відкрили на Буковині власні виробництва й підприємства. Ринок швидко розростався і набував цивілізованого «обличчя». Старі торговельні лотки «жабки», які більше нагадували контейнери для сміття, замінили легкі будівельні конструкції під кольоровою черепицею. У них розмістилися численні магазини, магазинчики, гуртовні. Сьогодні Калинівський належить до четвірки найбільших ринків України: на площі понад 26 гектарів обладнано близько 9 тисяч торговельних точок, працюють близько 20 тисяч осіб. Щодня ринок відвідують понад 50 тисяч людей. А торгують усіляким крамом — від продуктів і одягу до будматеріалів і автомобілів. Серед буковинських підприємств Калинівський ринок є найбільшим місцевим платником податків до бюджетів усіх рівнів. Попри це «Калинка», як називають торговище чернівчани, є відомим і щедрим «меценатом». Директор ринку **Іван РИНЖУК (на знімку)**, депутат міської ради, підтримує талановиту молодь, місцевих спортсменів європейського класу, допомагає інтернатам і літнім людям. Саме Калинівський ринок узявся за відбудову тепер знаменитого чернівецького Літнього театру, котрий розвалився від снігу і роками пролежав у руїні. Шикарний, улюблений вітчизняними й іноземними знаменитостями комплекс більш як на 2000 місць було збудовано за кілька місяців і знач раніше запланованого терміну.

Секретом такого успіху, вочевидь, стала ставка на власні сили. І директор Чернівецького міського торговельного комплексу «Калинівський ринок» Іван Ринжук цього не приховує. Вкладені у реконструкцію кошти, зокрема і внутрішніх інвесторів — тобто самих підприємців, тепер повертаються з прибутком. Відкриті на території ринку філії комерційних банків проводять політику мікрокредитування для бажаючих відкрити власну справу. Реєстрація суб'єкта підприємницької діяльності також відбувається прямо на місці: оформити всі потрібні документи можна у спеціальному відділку на ринку, не оббиваючи пороги різних кабінетів. Серед новацій чернівецького «Калинівського ринку» — громадська приймальня, де продавці та покупці можуть поспілкуватися з представниками різних структур виконавчої влади, і «антикорупційні скриньки» для скарг на неправові дії чи бездіяльність чиновників. А ще керівництво ринку започаткувало для своїх торговців правовий «лікнеп»: видання вісників із роз'ясненнями законів, прав і обов'язків підприємців та перевіряльників. На ринку також є власні підрозділи охорони, цілодобове відеоспостереження за торговими секторами, пожежна команда з автомобілем. І хоча це й «дороге задоволення», але воно незамінне в боротьбі з крадіжками та пожежами.

У тому, що ринок зберіг свій статус комунального підприємства, а відтак і солідного платника податків до місцевого бюджету, є значна заслуга і чернівецького міського голови Миколи Федорука. Хоча бажаючих приватизувати ринок не бракує й понині.

«У нас є одна проблема — нестабільність законодавства, — каже Іван Ринжук. — Головне завдання політиків — не заважати дрібному українському підприємцю стати на ноги, щоб не зупинити процес розвитку підприємництва та зародження середнього класу — гаранта економічної незалежності держави та спокою у регіонах. Для цього насамперед потрібно приймати зважені закони, а не в інтересах певного парламентського лобі чи «під вибори», вдосконалити податкову і фінансово-кредитну систему».

У перспективних планах керівництва Калинівського ринку — відкриття супермаркету, торговельного центру. Мешканці столиці й великих міст України поступово звикають ходити на закупи не на базар, а, за європейським взірцем, до великих торговельних комплексів. Але поки що в ментальності багатьох українців ринок є невід'ємним атрибутом їх життя-буття, а можливість «поторгуватися» — своєрідною національною психотерапією. А на Буковині «Калинку» не випадково називають четвертим районом Чернівців. Адже це — справжнє місто в місті, зі своїм мікрокліматом і життям.

Юліана ШЕВЧУК.

Чернівецька область.

3:0 на користь України,

хоча перемагали інші

Столиця України приймала четвертий етап чемпіонату Європи з мотокросу у класі мотоциклів з об'ємом двигуна 250 кубічних сантиметрів

Починаємо опановувати епітет «європейський рівень». І це приємно, надто коли йдеться не тільки про дорогі шоу на концертних майданчиках. Траса спортцентру «Пирогів» під Києвом цими вихідними чула багато компліментів і оплесків. Акомпанементом був гучний рев мотоциклів.

Та про все по черзі. Власне, те, що ми побачили і де мали змагатися спортсмени, я не наважилася б назвати трасою для їзди. Про те, що тут буде міжнародний чемпіонат, свідчило безліч іноземних прапорів на флагштоках і ретельно розмічена сіткою мальовнича місцевість столичного передмістя. 8 трамплінів та 18 поворотів різного радіусу і складності на майже двокілометровому технічному колі траси. Пілоти зізналися, що кваліфікаційні заїзди пройти було складно, а траса — найкрутіша з усіх донині бачених. Перший плюс!

Але для глядачів кращої траси годі й бажати. З усіх пагорбів зручно спостерігати за перебігом подій. Ті, хто приїхав зранку і бачив попередні

заїзди, підказують новачкам: «Дивіться, он звідти вони вилітатимуть, як салют! Але тільки перше коло, потім розтягнуться по всій трасі...» І їздитимуть 30 хвилин та ще два кола. Досі я вважала, що півгодини — то досить довго. Де там! Коли все стихло, тільки купа знятої плівки і шар пилюки на одежі та апаратурі свідчили, що все відбулося у визначений термін.

Доки чекали нагородження, виступав дует «Music Bomb». Закамуфльовані дівчата із скрипками тут були досить органічні. Затим нагороджували переможців: перше місце посів Тонков Віталій (Росія), друге — Ванг Бо Енсен (Данія), третє — Андрій Сафронов (Росія). Але найбільше овацій зірвав наймолодший з пілотів —Росощук Максим (1996 року народження) з Луцька. Його вітали з першим місцем у класі мотоциклів з об'ємом двигуна 50 кубічних сантиметрів **(на знімку ліворуч)**. Кубок справжній, шампанське дитяче, перемога — не дитяча. І це наш маленький плюс на майбутнє.

Окремі слова подяки на адресу організаторів. Чемна охорона, захоплені глядачі, ненав'язливі палатки з наїдками (і ціни в палатках), біозручності... Спортсмени кажуть, що у світі траси такого рівня рідко влаштовують поряд зі столицею — третій плюс на нашу користь. Усе чудово, і, схоже, що ми опануємо-таки європейський рівень швидше, ніж нас запишуть до Євросоюзу.

Анастасія СИРОТКІНА.
Фото автора.

НавколоЕколо

Нічний топотун

Ця тваринка має своєрідну зовнішність: вона схожа на чорно-білого ведмедика. І ходить навіть, як ведмедик клишоногий...

Борсук — нічна тварина, його життя починається після заходу сонця. Живуть борсуки в норах. Іноді їхні житла розташовані близько одне від одного й утворюють цілі поселення. Їх так і називають — «борсукові міста». В них навіть протоптані «проспекти» і «вулиці»!

Дитинчата борсуків дуже потішні і за найменшої нагоди затівають ігри, втім, як усі діти. Харчується борсук корінням рослин і дрібними тваринами, яких удається піймати. Попри мирний вигляд, він — гідний супротивник і запекло захищається в час небезпеки. А якщо посидіти тихенько, коли стемніє, біля борсукового містечка, чутно, як вони бігають по землі, голосно тупотять лапками.

Останнім часом чисельність борсуків значно скоротилася. Одна з причин — його жир має лікувальні властивості.

Сергій ГЛАДКЕВИЧ.
Фото автора.

ПОЛУМ'Я ДИХА В ОБЛИЧЧЯ

ДНІ «ГОЛОСУ УКРАЇНИ» НА ПОЛТАВЩИНІ

Миргородський арматурний завод, що спеціалізується на виробництві запірної арматури, після втрати союзного даху пережив не найкращі часи. Часто змінювалися назви. Власники підприємства гралися директорським кріслом, ніби малі діти новою іграшкою. Наспіх засвоєних модних слів з ринкової лексики на кшталт «менеджмент», «маркетинг», «ноу-хау» та їм подібних виявилося замало для ефективного господарювання. Безоглядні сподівання нашвидкуруч перевдягнених у бізнесменів торбохватів на ринок, який буцімто сам собою усе розставить на свої місця, не виправдалися.

Підприємство хиріло, аж поки контрольний пакет акцій не придбало дніпропетровське ЗАТ «Промарматура». За дорогим чужоземним обладнанням не ганялися. У Маріуполі замовили сучасний кисневий конвертор. Скористалися досвідом металургів запорізької «Дніпроспецсталі» і тепер мають власні жаротривкі марки сталі, що не поступаються і «забугрянським» аналогам. Від того змінилися і якісні характеристики запірної арматури та іншої продукції, яку виробляють у цехах миргородського тепер ВАТ «Армапром».

— Тільки не подумайте, що все робилося так просто, —застерігає від захоплення заступник голови правління ЗАТ Віталій Пилипенко. — Спочатку наші хлопці ходили біля нового конвертора, як ото кіт довкола гарячої каші. Професію сталевара освоїв уродженець приміського села Попівки Анатолій Чалий. Тямковиті Петро Клінтухов, Геннадій Дерій, Володимир Гришко, Олександр Іштриков та Валерій Любарський швидко опанували нову для курортного Миргорода професію підручного сталевара і тепер вправно видають конкурентоспроможну продукцію, яка має попит не лише на своєму заводі, а й на суміжних підприємствах України.

Що, скажете, від того змінилося? Та хоч би те, що раніше кадрові робітники не знали, до чого докласти руки, а нині голова правління ВАТ «Армапром» Сергій Похилько **(на знімку)** запрошує на роботу кваліфікованих токарів, фрезерувальників, спеціалістів інших металообробних професій. Хіба цього мало?

Григорій ГРИНЬ,
Леонард НІКОЛАЄНКО.

Полтавська область.

Фото Олександра ВОСКРЕСЕНСЬКОГО.

Наспіх засвоєних модних слів з ринкової лексики виявилося замало

«Люлька миру» для ефективного бізнесу

РАКУРС

Певно, індіанці зі своєю «люлькою миру» були першими, хто стояв у витоків тютюнового виробництва. Моя бабуся не збиралася вести делікатних переговорів, але тютюн, для годиться, вирощувала на городі. «Для годиться», бо домашні чоловіки неохоче користувалися бабиною городиною — курили фабричні.
Про Прилуцьку тютюнову фабрику, що з 1993 року стала компанією «British American Tobacco Україна», можна розповісти чимало. Тут дбають про якість продукції, аби задовольнити смаки найвибагливіших споживачів, оновлюють підприємство, працюють на перспективу, щоб гнучко реагувати на потреби ринку. Проте за успіхом виробники тютюну не можуть приховати свою стурбованість. Причина їхнього занепокоєння — мінливе бізнес-середовище.

Виробництво тютюнової продукції — специфічна галузь, пов'язана з ризиком для здоров'я. У компанії «British American Tobacco Україна» цілком згодні, що така сфера потребує державного регулювання. Проте, за словами генерального директора компанії Джона Річардсона, виробники хочуть бути учасниками цього регулювального процесу, на різних рівнях працювати з державними органами влади, щоб бізнес був вигідний і для держави, і для підприємств. Взаємна вигода — один із принципів роботи компанії. От хоча б специфічна ставка акцизного збору, що донедавна діяла в Україні: за виробництво масових марок сигарет виробник сплачував більші податки, ніж за дорогі. «British American Tobacco Україна» разом з іншими учасниками ринку запропонувала європейську, змішану, систему акцизного збору. Законодавці та уряд підтримали цю ініціативу. І всупереч песимістичним прогнозам деяких експертів надходження до бюджету за перший квартал нинішнього року збільшилися на 73 відсотки.

Діяльність підприємств тютюнової галузі в Україні регулюється низкою документів, зокрема Законом «Про державне регулювання виробництва і обігу спирту, алкогольних напоїв та тютюнових виробів» і Законом «Про рекламу». Ці норми встановлюють досить жорсткі обмеження: ліцензування, спеціальне маркування, заборона продажу продукції молоді до 18 років. Крім того, компанія «British American Tobacco Україна» працює за міжнародними маркетинговими стандартами — між виробниками тютюну укладено угоду, суть якої: куріння — це свідомий вибір дорослої людини, тому маркетингова політика не може бути спрямована на підлітків.

І ось до усіх специфічних правил, яких відповідально дотримується «British American Tobacco Україна», неспокою виробникам тютюну додав новий законопроект «Про охорону здоров'я населення від шкідливих наслідків вживання тютюнових виробів», що відсотків на 90 дублює чинні законодавчі норми. Політика компанії не суперечить тим завданням, які покликаний виконувати законопроект. Проте його суть, стверджують «тютюнники», руйнує створену систему державного регулювання. Складається враження, що розпочинається боротьба не із шкідливою звичкою, а з виробниками. Скажімо, проектом закону передбачено істотні зміни упаковки, торгівлю тютюновими виробами тільки у спеціалізованих місцях, облаштування у кафе, барах, ресторанах половини місць для курців тощо. Багато що з цього певною мірою виправдано. Та оскільки закон у разі прийняття набирає чинності з дня опублікування, без будь-яких відстрочок і часу на роздуми, тютюновий бізнес зазнає невиправданих збитків. А контрабандна продукція, яка нині практично не надходить в Україну, матиме всі шанси прорватися на наші ринки.

Сьогодні Прилуцька фабрика — одне з найпотужніших підприємств тютюнової промисловості. Її історія почалася у 1889 році, коли в селі Бродки Прилуцького повіту було створено тютюново-махоркову фабрику купців Рабиновича і Фраткіна. Більш як за сто років було усякого. Фахівці навіть ходили по школах й агітували випускників приходити на роботу — це за гірших часів. Нині для 60 тисяч прилучан фабрика не тільки гордість за те, що продукція підприємства знана по всій країні. Це й стабільний заробіток. Найнижча зарплата на підприємстві — 1000 гривень. Крім того, що роботою забезпечено 900 працівників, на кожного працюючого в галузі припадає до 10 робочих місць у суміжних сферах. А податки, сплачені торік у бюджети різних рівнів, становлять 533 мільйони гривень. Сума — один відсоток від державного бюджету! Колеги під час екскурсії по фабриці навіть пожартували: варто побудувати ще 99 таких фабрик, і державна казна буде забезпечена.

До речі

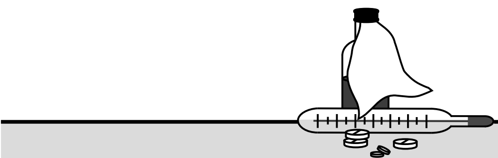
«British American Tobacco» — міжнародна тютюнова компанія, працює у 180 країнах світу. Має у своєму доробку 300 марок сигарет. Компанія налічує 85 фабрик, що розташовані у 66 країнах світу, та 85 тисяч працівників.

Перше, що відчуваєш, переступаючи поріг тютюнового цеху, це різкий пряний запах. Тут починається виробництво сигарет. Тютюн надходить на фабрику з Туреччини, Греції, Філіппін, Індії, України, інших держав, проходить відповідну обробку — соусується, зволожується, сушиться, ароматизується, змішується. Готова суміш складається з 6—11 сортів тютюну. На восьми лініях фабрики за одну хвилину виготовляють 10 тисяч штук сигарет. Увесь процес — справа автоматичних помічників. До речі, нове сучасне обладнання в сигаретному цеху встановлено кілька років тому. Віднедавна працює і нова лабораторія якості. За словами керівника відділу технічного контролю Світлани Іванової, тут перевіряють хімічний склад, зовнішній вигляд, вагу, об'єм сигарети, вологість тютюну і ще багато чого. Варто сказати, що підприємство працює за найвищими міжнародними стандартами. Випробувальна лабораторія компанії пройшла акредитацію в системі УкрСЕПРО й одна з небагатьох Україні, де комплексно досліджують сировину та готову продукцію. А сама «British American Tobacco Україна» успішно пройшла перевірку за системою якості ISO 9001:2000. Треба додати, що за дотриманням високих стандартів стежить не тільки лабораторія — кожен працівник може зупинити процес, якщо виявить невідповідність нормам.

«British American Tobacco Україна» відстоює право споживачів на достатню інформацію про свою продукцію, можливість ефективно вести бізнес та право на діалог з усіма зацікавленими колами з питань, що стосуються тютюнової галузі. Адже компанія будує корпоративну політику на засадах відкритості й відповідальності. Здобутки підприємства підтверджують, що ці пріоритети правильні.

Ірина БУЛАНЕНКО.

На знімку: тютюновий цех Прилуцької тютюнової фабрики.

«ЛІКАРНЯНИЙ ЛИСТОК»

— Здрастуйте, безплатний лікарю! — Здрастуйте, безнадійно хворий!

ІСТОРІЯ ХВОРОБИ

Сирок, небезпечний для життя

Увечері 19 травня однорічному Сашку Прокопцю стало зле. Вночі в дитини була блювота, а ранком температура піднялася до 39⁰. Батьки вирішили не викликати дільничного, а негайно повезли маля до Інституту педіатрії, акушерства і гінекології, де Сашко стоїть на обліку.

Хворого оглянув педіатр, однак причин нездужання не встановив. Дитину взяли на контроль. Наступного дня йому стало гірше. Почалася сильна інтоксикація. Хлопчик лежав під крапельницею.

За словами Тетяни, мами Сашеньки, лише на третій день незрозумілої хвороби сина в пункті роздачі дитячого харчування поліклініки Соломенського району оголосили про те, що причиною захворювання багатьох малят могла стати неякісна продукція молочної кухні... Тобто ще два дні після початку спалаху інфекції діти харчувалися сирками молочної фабрики-кухні дитячого харчування № 1.

А через тиждень(!) після початку хвороби додому до Прокопців зателефонували з дитячої поліклініки, цікавилися — чи не занедужав, бува, їхній син. Сашенька на той час завдяки лікарям ІПАГу вже одужав. Одужала і мама, яка підхопила від сина інфекційний вірус.

Батьки маленького Сашка не будуть подавати в суд на молочну кухню, що нагодувала їхню дитину сирком, небезпечним для життя. Вони не вірять в успіх цього. Кажуть, що позиватися в нашій країні з медичними закладами собі дорожче.

P. S.

Епідеміологічне розслідування встановило, що причиною виникнення масового захворювання серед маленьких киян у віці від шести місяців до двох років стала молочна продукція молочної фабрики-кухні дитячого харчування № 1. Висувалися різні версії отруєння — від помсти конкурентів (!) молочної кухні до ротовірусної інфекції. Районна прокуратура порушила кримінальну справу за фактом масового отруєння дітей продукцією МКХ «Молочна фабрика-кухня дитячого харчування №1».

Ольга ВІТЕР.

Фото УНІАН.

На знімку: Під вікнами інфекційного відділення дитячої клінічної лікарні № 1 Києва. Тут перебували більшість малят з діагнозом гострої кишкової інфекції, до раціону харчування яких входила молочна продукція кухні дитячого харчування № 1. Її реалізували через 66 роздавальних пунктів.

Вкладати гроші не в ліжко, а в лікування пацієнта

НАМІРИ

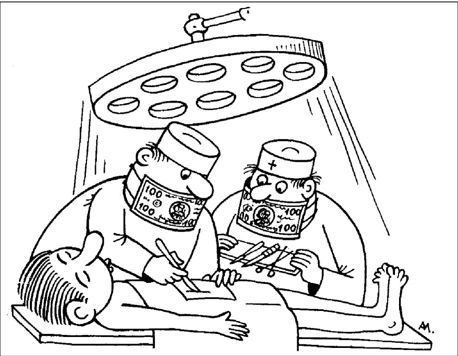
Кабінет Міністрів має намір переглянути принципи фінансування медицини, для того щоб підвищити ефективність використання бюджетних коштів, що їх держава виділяє на ці цілі, і посилити відповідальність за їх цільове використання. Це доручення першого віце-прем'єра Миколи Азарова за результатами міжвідомчої наради. Вона відбулася в травні і розглянула проблеми виробництва й закупівлі медикаментів, ціноутворення на продукцію медичного призначення, матеріально-технічне забезпечення лікувальних установ.

Зокрема, М. Азаров доручив створити робочу групу на чолі з президентом Академії медичних наук Олександром Возіановим. Ця група протягом місяця повинна підготувати для Кабміну пропозиції зі стратегії реформування фінансування медицини в Україні.

За словами радника першого віце-прем'єра Віталія Лук'яненка, головна мета даного проекту — реформа фінансування медичної галузі — полягає в розробці механізму, що дасть можливість довести виділені кошти до конкретної людини, яка потребує лікування, і спрямувати їх саме на досягнення результату лікування, а не утримання «ліжко-місць».

За даними Кабміну, у зведеному бюджеті на 2004 рік фінансування охорони здоров'я заплановано на рівні 10 099 мільйонів гривень, зокрема в держбюджеті — 2 650 мільйонів.

Водночас, на думку Кабміну, ефект від збільшення фінансування медицини для людей, що потребують медичної допомоги, не можна назвати задовільним. Як повідомлялося раніше, Прем'єр-міністр Віктор Янукович у квітні, виступаючи на відкритті нового лабораторного корпусу Київського обласного онкодиспансеру, заявив про намір Кабміну збільшувати фінансування охорони здоров'я і підвищувати зарплату працівникам охорони здоров'я. Янукович також виступив за введення системи обов'язкового державного медичного страхування.

Мал. Олександра МОНАСТИРСЬКОГО.

Революція скасовується. Обмежимося еволюцією

Це випливає з заяви Міністра охорони здоров'я України Андрія Підаєва, яку він зробив на нещодавній розширеній колегії МОЗу.

За словами головлікаря країни, «ми сьогодні обираємо шлях реформування, котрий є еволюційним, а не революційним, тобто докорінних змін не відбудеться — проводитимемо реконструкцію».

Міністр переконаний, що чинна в Україні законодавча база дає змогу реформувати галузь, і центральною фігурою в системі охорони здоров'я має стати сімейний лікар. Сімейний лікар, вважає пан Підаєв, допоможе зменшити навантаження на бюджет і, як доведено Світовою організацією охорони здоров'я, «на сімейному докторі починається і закінчується 70-80 відсотків звернень громадян до лікарів», — **повідомила прес-секретар міністра**.

Під «Лікарняним листком» підписалася Ольга ВАУЛІНА.

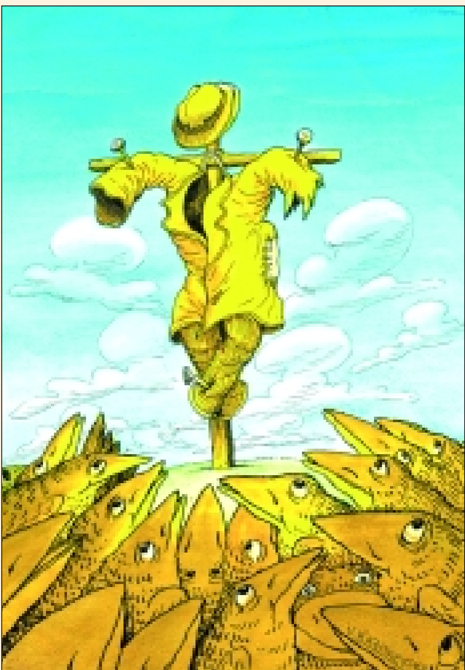

ДАЛІ БУДЕ

Від ведучої

Сьогодні наша сторінка виходить під умовною назвою «Красуня і Чудовисько». Ці казкові образ цікаві не лише тим, що ми більше симпатизуємо потворі, а гарненьку дівчину сприймаємо як необхідну частину сюжету. Дует інтригує насамперед поєднанням різних світів. Тож нині у «Далі буде» — про несподівані обставини, життєві сюрпризи й очікувані перспективи.

Ірина БУЛАНЕНКО.

Мал. Володимира КАЗАНЕВСЬКОГО.

Як Мурчик Машу на пасовисько водить

ВИПАДОК

Є у нас пестунчик — поважний кіт у літах тигристої масті (іншої чомусь не приживаються). За добрий характер кличемо його Дурником. Оскільки він уже збирається на пенсію, ми взяли смугасте кошенятко. Дурник спочатку заревнував — кілька днів навіть не з'являвся поїсти. Але згодом вони потоваришували.

А навесні наша коза Майя привела рябеньку кізоньку Машу, якій ми облаштували притулок на кухні у фанерному ящику. Котик одразу заприятелював з нею. Щодня чепурив подругу, облизував своїм рожевим язиком, спав поряд. Машка підросла, і довелося поселити її у сараї. І Мурчик за нею! Та й кізонька, здається, без нього не може обійтися жодної хвилини. Тільки-но він десь забарився — лемент, хоч вуха затуляй.

Далі — більше. Веде бабуся стежиною Машу і Майю на поводах до степу, а поряд дріботить Мурчик. А буває видереться аж на верхівку височенної шовковиці. Кізка високо задирає голову, шукає очима, де він там озивається.

Маші уже другий рік пішов, а дружба із пастушком триває. І вночі він у стійлі біля подружки, і вдень разом у степу серед пахучих трав. Іноді коту, мабуть, не хочеться супроводжувати Машу, тупцяє поряд і незадоволено голосно нявкає. І все-таки йде. Звичка над усе.

Микола ЛУКОМЕЦЬ.

Деріївка Онуфріївського району Кіровоградської області.

Цього дня

■ 1665 р. Петра Дорошенка обрано гетьманом Правобережної України. ■ 1815 р. Закінчився Віденський конгрес. Його заключний акт, зокрема, приєднував до Австрії Тернопільський округ, а до Росії — частину Польщі, Фінляндію та Бессарабію. ■ 1872 р. Народився видатний грузинський актор і режисер Коте Марджанішвілі. Тривалий час працював в Україні. ■ 1937 р. Народився Микола Гвоздь, бандурист і диригент, художній керівник Державної капели бандуристів. ■ 1995 р. Між Україною та Росією підписано угоду про окреме базування Чорноморського флоту РФ та Військово-морських сил України.

ФОТОПОГЛЯД

Так нині розважають дітей на столичному майдані Незалежності. Телепузики, що вештаються на центральній київській площі, тепер менш популярні. А от мультиплікаційного Шрека люблять не лише юні створіння: дорослі теж до нього не байдужі.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

ВИСТАВКИ

Секрети ханського палацу

Масштабна реконструкція бахчисарайського «гнізда Гераїв» не стала на заваді потоку туристів, тут на них чекають нові сюрпризи.

Доторкнутися до манускриптів

Виставку стародавніх рукописів періоду Кримського ханства — 39 книжок і 16 рукописів — розгорнуто перед входом до одного з парадних залів палацу. Написані давньотюркськими ієрогліфами, відреставровані Корани, книжки з медицини, астрологічні фоліанти лише починають читати кримські мовознавці. Відновити і зрозуміти давні тексти їм допомагають турецькі майстри і вчені. Частково вдалося перекласти вірші, твори мусульманської філософії, настанови з ворожіння, книжку караїмського фольклору Міджмуа. Нині почалася реставрація всього книжкового фонду ханського палацу — 830 давніх томів, 300 з яких потребують порятунку майстрів.

Сахібова лазня

Відтепер туристи зможуть відвідувати одну з перших палацових споруд — міську лазню. Збудовану в 1532 році ханом Сахібом Гераєм «Сари гюзель» («жовту красуню») зачинили 70 років тому. Щоправда, у відновленій будівлі пари вже не буде. Реставратори вирішили, що стародавня кладка може не витримати постійної вологості, а змінювати опалювальну й водогінну системи надто дорого й трудомістко. Натомість можна побачити, як у жіночу парну вода з чистих гірських джерел досі надходить керамічними трубами і в який спосіб гріли її опалювальні водогінні системи, котрим більш як 400 років.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

Курям на сміх

НЕПИСАНІ ІСТОРІЇ

У нас колись на все село був один справжній алкоголік, Вася Каляничка, маленький чоловік, якому, щоб сп'яніти, небагато й треба було. Мав він з Галькою-дояркою п'ятеро чи шестеро дітей та неабияке господарство, а хильнути — аж трусився. Виносив з хати все, що можна було продати й наторгувати на пляшку. Виносив кукурудзу, сало, навіть смалець. Галька все це ховала, а він знаходив. Нюх, казала Галька, як у собаки.

Коли вже нічого було виносити з хати, Василь, як жінка була на фермі, виловив усіх курей, і — на базар. Розжився на кілька пляшок. Коли Галька вернулася, він уже ледь язиком ворушив.

— А де це наші кури? — заголосила жінка.

І тут Василь, як у казці, сказав: «Не плач, буде тобі крашанок скільки завгодно!» Галька лиш рукою махнула. Коли це за кілька днів Василь прийшов з роботи — і за сарай. Галька думала, у нього пляшка там схована. Та чоловік повернувся з десятком яєць у картузі. «Украв?» — сполошилася Галька. Метнулася за сарай і уздріла кілька старих автомобільних шин та ящичків, вимощених соломою. Вася, знаючи, що сусідські — Хотюнів — кури до них в город унадилися, змайстрував для них гнізда. Щоб чужі кури тут і неслися. А що ж: Хотюнка, хоч як лаялися з нею, не зачиняла своїх курей.

Найцікавіше, що згодом Василь, в рідкісно-тверезу мить, зметикував, як відучити сусідських курей ходити до них у двір.

Він зібрав ціле сито яєць. А ввечері нишком розніс їх по своєму городу, поклав під моркву, на цибулинні, між буряків та в кукурудзі. А вранці, коли сусід Петро Хотюн вийшов викурити цигарку, Вася Каляничка за сито — і на город. Ходить, збирає в сито яйця, вигукує: «Ти диви! Скажи кому — не повірить!»

Петро кинув цигарку і мерщій до хати. Далі вони з дружиною з-за причілка спостерігали оте «диво» і слова промовити не могли. А Василь навмисне голосно підвів риску:

— А що? Не краду ж, а на власному городі збираю!

Наступного ранку Хотюни не випустили своїх курей далі двору. І не випускали більше ніколи. Як пошептало!

Одначе у нашім селі це був чи не єдиний випадок мирного вирішення курячої проблеми. Частіше кури спричиняли вічні сварки між ніби нормальними людьми. От жили поруч дві подруги з дитинства, Лідка й Ольга. А варто було Лідчиним курям погребтися на Ольчиному городі, як подруги стали ворогами. Їхні чоловіки крадькома «товаришували», ховаючись десь у соняшниках з пляшечкою на двох. Але це тільки загострювало стосунки: жінки з'ясовували між собою, чий чийого чоловіка споює.

Ні, кури — то проблема! Колись у Дніпропетровську була велика всеукраїнська нарада з соціальної забудови сіл. Проектні інститути й архітектурні майстерні звезли півсотні макетів новітніх населених пунктів. Найбільше хвалилися архітектори, котрі між садибами пропонували ставити не паркани чи тини, а «живу огорожу» — рядочками кущі бузку та троянд. Казали: гарно буде, село потопатиме в райській зелені!

— Не годиться! — пролунав раптом голос секретаря ЦК Компартії Івана Мозгового, який сидів на чолі президії. — Мало того, у тому вашому раю всі пересваряться. Бо крізь «живу огорожу» кожна курка пролізе куди схоче! Жах!

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровськ.

ПЕРСПЕКТИВА

Каплиця для Миколая

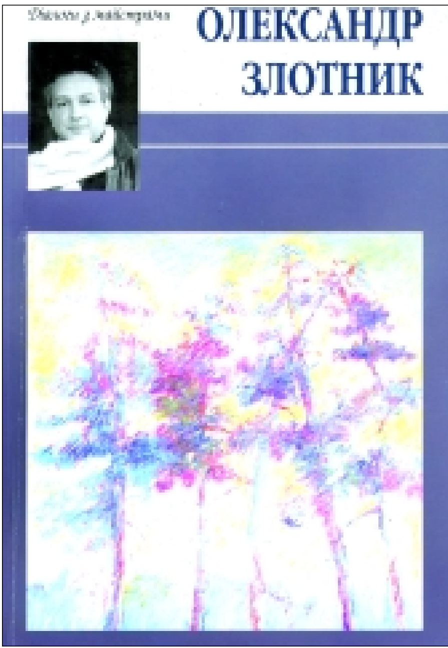
На центральній площі Миколаєва, біля Інгульского узвозу, буде споруджено каплицю святого Миколая. Така ідея з'явилася у зв'язку з 215-річчям міста, названого на честь цього святого. Ще до революції тут був собор, що дав ім'я центральній вулиці міста — Соборній (нині Совєтська). На місці майбутньої культової споруди священики установили хрест, а представники влади — пам'ятний камінь. Замовником спорудження каплиці виступило ЗАТ «Аваль-Еталон», відоме в області своєю благодійною діяльністю. Виконавець — будівельна фірма «Будград». Будівництво храму загальною площею 30 кв. метрів і заввишки — 16 коштуватиме 500 тисяч гривень. Внутрішнє оздоблення й розпис узяла на себе місцева єпархія.

Олена ІВАШКО.

Миколаїв.

КНИГА

Конькова не дивиться у стелю

Поруч з нами трапляються часом неймовірні речі, варті поваги й захоплення, а ми ці речі навіть не фіксуємо. Одну таку пригоду, заради справедливості, хочу розповісти.

Минулої осені в сторінці «Далі буде» ми писали про мюзикл Олександра Злотника «Екватор». Прем'єру «Екватора» супроводжував у пресі чималий галас, який скоро вщух. Але й досі лишається у пам'яті одне незабутнє враження. Уявіть, на прем'єрі «Екватора», в антракті, до автора цих рядків підійшла пані Галина Конькова. Хто в Києві не знає Конькову! Ця маленька енергійна жінка — журналіст і музикознавець, вона всюдисуща! Отож, Конькова підійшла й спитала, що я писатиму про прем'єру й чи не міг би зацитувати тут-таки, не сходячи з місця, кілька рядків з майбутньої рецензії? «Та я ж її ще не написав, бо ще навіть спектакль не закінчився!» — «А уявляєте, що напишете?» — «Ну, приблизно...» — «От і давайте!» — «Але я так не вмію! Мені треба зварити каву, сісти за стіл, глянути в стелю. Ні, не зможу. А навіщо це вам?» — «Для книжки про Злотника!» — «А встигнете, книжка пишеться довго!» — «Де там довго?! Моя книжка завтра вийде, і я хочу вписати туди те, що було сьогодні!» — «Але ж не буває, щоб книжка вийшла одразу після вистави! Ну, газетна рецензія — вірю, але книжка! Навіть десь у Штатах таке буває рідко, а у нас...»

Вона глянула так хитренько й пішла додивлятися мюзикл. Дивовижно, але за кілька днів, коли ще навіть не всі газети відгукнулися на прем'єру, я таки побачив книжку «Олександр Злотник», де було кілька сторінок про «Екватор»! Невтомна пані Конькова, мабуть, вже забула про той випадок. Бо вона задумала цілу серію «Діалоги з майстрами», і ота книжка була в серії першою. Але не першою книгою Конькової. Так і хочеться сказати: «Он як наші вміють!» А потім сам собі думаєш: «Але не всі!»

Христофор ГРУША.

Харе Ося, хареІсса

Враження від спілкування з онуком Крєпиша

РАКУРС

Факс запрошував на прес-конференцію. Тематика — незвичайна: «сексуальна революція в економічних відносинах», і віртуальний секс на роботі, і використання в бізнесі магії Вуду, зомбування та «кібернетики екстазу». Махнути рукою і викинути. Але запрошення надійшло на бланку Журналістського фонду при НСЖУ, з печаткою і підписом в. о. директора. Довіра до колег переважила...

Акуратний хлопчина, як тільки міг, мав на обличчі відблиск таємних знань і тисячолітньої мудрості. Він претендував називатися майстром і стверджував, що звати його Шива Ісса. Титул майстра, якщо не лукавив, здобув в індуїстському монастирі. І не в Бомбеї якомусь там, а в Сімферополі!

Але на деталі присутні спочатку уваги не звернули. Погодьтеся, навіть у наш бурхливий час, навіть всюдисущим журналістам не щодня доводиться бачити пророка і засновника нової (далі за прес-релізом) «абсолютної системи пізнання Бога, світу, людини і життя на основі розвитку сексуальної енергії людини і синтезу знань шаманства, мистецтва, магії, релігії, філософії і йоги». Таких амбіційних проектів ми давненько не бачили. Тобто «чакри прочистити» чи, скажімо, карму відрихтувати, знову ж таки «пристріт, порчу зніму, наведу, ціни за прейскурантом» — таких умільців у нас достатньо. Але щоб отак...

Називається нове вчення цілком у дусі часу — Бізнес-Тантра. Створював його новоявлений майстер після закінчення університету (за умови, що він його закінчив, бо таємницю справжнього імені він розкрити категорично відмовився) під враженням від розриву з подружкою, що віддала перевагу меркантильним розумінням перед висотами щирої духовності та любові. З проповіді, яка тривала годину, можна припустити, що в університеті «гуру» коли й навчався, то не дуже ретельно. Його «навчання» є досить безграмотним нагромадженням цитат і положень, вирваних із практично всіх відомих релігійних, філософських, психологічних і соціологічних вчень. Те, що першоджерела в багатьох випадках спростовують один одного, юного пророка анітрохи не бентежить.

Але в одному він, хоч і не оригінальний, та справді має рацію — його «тантра» таки може бути бізнесом. Головне — знайти побільше простаків, готових платити гроші за незрозумілі проповіді, і «проведення вогненних ритуалів, залучення тонкої енергії грошей (прикинь, еге ж) активізацію енергій Сонця, матеріалізацію духів і роздачу слонів. Вхідні квитки від 50 к. до 2 р.».

Пардон, дві останні позиції і розцінки потрапили з іншого «прес-релізу». За таку символічну плату працював Жрець (знаменитий бомбейський брамін-йог) син Крєпиша Улюбленець Рабіндраната Тагора Іоканаан Марусидзе, більше відомий як Остап Бендер. Навчений досвідом син турецькопідданого подібні вистави влаштовував дуже рідко, вважаючи цю роботу «легкою, але противною». Йому огидно було бути улюбленцем Рабіндраната Тагора. Але якщо раніше на «жерця» найбільше ловилися такі передові люди, як завідувачі залізничних клубів, то сьогодні в їх ролі виступає керівництво дуже шанованої громадської організації.

Артем ДМИТРЕНКО.

Колаж Юлії ЄФІМОВОЇ.

Голос України

Редактор номера Віталій ЖЕЖЕРА.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- (р) Платні матеріали.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна: для фізичних осіб — 3,30 грн., для підприємств і організацій — 6,00 грн. на місяць. Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 159037.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»

Зам. 3011103. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 454-84-92; телефакс — 234-72-54; відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44; телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій

Internet: http://uamedia.visti.net/golos

Передплата на газету «Голос України» (on-line) за адресою: www.dnepropochta.dp.ua; www.presa.ua

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

